

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. София , 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на осми февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

в присъствието на прокурора Владислав Георгиев Владимиров (АП-София) като разгледа докладваното от Николай Джурковски Въззивно наказателно дело от общ характер № 20201000601231 по описа за 2020 година

С присъда № 1 от 08.01.2019 г., постановена по НОХД № 4468 по описа за 2017 г. на СГС, НО, 2 състав, подсъдимият И. Ц. Н. - роден на ***** г. в гр. ***, жив. в гр.***, ж.к. „***“ бл.**, вх. *, ет. *, ап. *, български гражданин, неженен, със средно образование, неосъждан, студент, с ЕГН ***** е признат за ВИНОВЕН в това, че на 17.11.2016 г. около 03.50 часа в гр.София, ж.к. „Студентски град“ на ул. „А. Манчев“ в близост до „Клуб 33“ направил опит умишлено да умъртви А. Д. Я. като деянието останало недовършено по независещи от дееца причини, поради което и на основание чл.115 вр. чл. 18, ал.1 НК и чл.55, ал.1, т.1 НК е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от три години, изпълнението на което на основание чл.66, ал.1 НК е отложено за изпитателен срок от пет години.

С присъдата на основание чл. 59 НК е приспаднато при изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ спрямо подсъдимия И. Ц. Н. времето, през което той е бил задържан под стража и спрямо него е изпълнявана мярка за неотклонение „домашен арест“, считано от 17.11.2016 г. до 31.03.2017 г. □

С присъдата подсъдимият И. Ц. Н. /с установена самоличност/ е осъден да заплати на А. Д. Я. сумата от 20 000.00 лева ведно със законната лихва от датата на увреждането, представляваща обезщетение за причинените от деянието неимуществени вреди, като предявеният граждански иск е отхвърлен в частта до пълния му размер от 100 000.00 лева.

С присъдата на основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимият И. Ц. Н. (с установена самоличност) е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски градски съд направените по делото разноски в размер на 310.00 лева и в полза на държавата по сметка на МВР-СДВР в размер на 1033.62 лева, както и държавна такса в размер на 800.00 лева, представляваща 4 % от уважения размер на гражданския иск и по 5.00 лв. за служебно издаване на изпълнителни листи.

Срещу така постановената присъда е постъпил въззивен протест от прокурор при СГП с искане на основание чл. 334 т.3 вр. чл. 337 ал.2 т.1 от НПК същата да бъде изменена в частта относно размера на определеното на подсъдимия Н. наказание, като бъде увеличен размера на наложеното наказание лишаване от свобода. Във връзка с това искане се заявява становище, че при съобразяването на всички значими обстоятелства в случая справедливо би било наказание лишаване от свобода в размер между 5 години и 9 години, каквото да бъде определено на подсъдимия. В протеста се прави и искане на основание чл. 334 т.3 вр. чл. 337 ал.2 т.2 от НПК присъдата да бъде изменена като бъде отменено постановеното от първоинстанционния съд освобождаване от изтърпяване на наказанието лишаване от свобода по реда на чл. 66 ал.1 от НК.

Срещу присъдата е постъпила и въззивна жалба, ведно с допълнение към нея, от гражданския ищец и частен обвинител А. Д. Я., подадени чрез неговия повереник адвокат Ю. Н., с искане на основание чл. 334 т.3 вр. чл. 337 ал.2 т.1 от НПК същата да бъде изменена в частта относно определения размер на наложеното наказание като бъде увеличен размера на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода при прилагане на разпоредбата на чл. 54 от НК. В същата жалба се прави и искане на основание чл. 334 т.3 вр. чл. 337 ал.2 т.2 от НПК да бъде изменена присъдата като бъде отменено постановеното от първоинстанционния съд освобождаване от изтърпяване на наказанието по реда на чл. 66 от НК и да бъде постановена ефективна присъда. Прави се и искане предявеният граждански иск да бъде уважен в пълния претендиран размер от 100 000 лева.

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба и от адвокатите И. Н. и Й. Н., защитници на подсъдимия И. Ц. Н., с оплаквания, че е неправилна и постановена при неправилно тълкуване на доказателствения материал и с искане да бъде отменена и подсъдимият да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение по чл.115 вр. чл. 18 ал.1 от НК.

На основание така подадените протест и въззивни жалби срещу посочената по-горе присъда пред САС е било образувано ВНОХД № 682/2019 г. по описа на съда, като с постановеното по това дело въззивно решение № 38/30.01.2020 г. Софийски апелативен съд е потвърдил изцяло атакуваната присъда.

По подадена касационна жалба от адвокат Ю. Н., повереник на гражданския ищец и частен обвинител А. Д. Я., с решение № 142/02.11.2020 г., постановено по НД № 543/2020 г., ВКС на Република България, първо наказателно отделение е отменил изцяло решение №

38/30.01.2020 г., постановено по ВНОХД № 682/2019 г. по описа на Софийски апелативен съд, и е върнал делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд от стадия на въззивното съдебно заседание. Срещу цитираното по-горе въззивно решение е била подадена и касационна жалба от адвокат И. Н., защитник на подсъдимия И.Н., но с решението си ВКС е приел същата за неоснователна поради отсъствие на релевираните с нея касационни основания.

В съдебно заседание при настоящото въззивно разглеждане на делото прокурорът от САП поддържа изцяло протеста относно размера на наложеното наказание, като поддържа и искането за налагане на ефективно наказание за извършеното от подсъдимия Н. престъпление.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция повереникът на частния обвинител и граждански ищец А. Д. Я. - адвокат Н. - поддържа въззивната си жалба, както и протеста на прокуратурата, като същевременно моли да бъде оставена без уважение въззивната жалба на подсъдимия.

В заседанието пред въззивния съд защитникът на подсъдимия Н. - адвокат Н. - поддържа депозираната жалба, както и доводите, които защитата е излагала и пред първоинстанционния съд касателно квалификацията на деянието по чл.115 вр. чл.18 ал.1 НК. Счита, че от съвкупния анализ на доказателствата не може да се достигне до убедителен отговор, че подсъдимият е желал, целял и под формата на пряк умисъл е извършил деянието по чл.115 НК. Заявява, че не съществуват доказателства, както се твърди в мотивите на градския съд, че подзащитният му Н. на инкриминираната дата е имал конфликтно поведение още вътре в самото заведение, тъй като такива доказателства в кориците на делото не съществуват. Сочи, че напротив, съществуват доказателства за конфликти, касаещи свидетелите Р., П., К. и В., но че такива доказателства касателно И.Н. не съществуват.

В подкрепа на изложената защитна теза, че деянието следва да бъде квалифицирано не по чл.115 НК, се сочи и едно доказателство, което се съдържа в кориците на делото, а именно - наличието на ДНК материал по дръжката на ножа и че този ДНК материал преимуществено е от свидетеля Я., конституиран като частен обвинител и граждански ищец, и че това доказва, че той е имал съприкосновение с този нож. Това обстоятелство се изтъква в контекста на обясненията на подсъдимия относно това какво се е случило извън заведението, където действията на пострадалия са били изключително активни срещу лице от компанията на подсъдимия и че това е предизвикало и намесата на подсъдимия Н. за предотвратяване и по-нататъшно задълбочаване на инцидента, който се е случил с А.Я.. В тази връзка се оспорват изводите на градския съд, че е било напълно обяснимо наличието на ДНК материал от пострадалия по дръжката на ножа. Изтъква се, че тези констатации не се подкрепят от гласните доказателства и не могат да водят до извод, че А.Я. случайно е хванал ножа. Твърди се, че такива доказателства няма дори в показанията на А.Я., тъй като той не

твърди въобще да е имал съприкосновение с този нож. Сочи се също, че от анализа и на другите гласни доказателства не е ясно каква е причината именно пострадалият Я. да излиза и да търси разправа с лица от компанията на подсъдимия, след като инцидентът, който е възникнал вътре в заведението, реално е бил потушен с това, че охраната е извела част от лицата от въпросния „Клуб 33“.

Излагат се и доводи, че от събраните многобройни гласни доказателства от разпита на свидетели – охранители на въпросното заведение е видно, че при влизане в заведението е бил осъществяван контрол по отношение на компанията, в която е бил Н. и че няма нито едно доказателство в противен смисъл, а именно - че той е избегнал въпросния контрол и че въпросното хладно оръжие е било в негово владение преди инцидента с Я.. Сочи се, че са налице доказателства в обратната насока - за това, че някои от другите лица, близки до пострадалия, са имали възможност да преминават, без да им бъде осъществен необходимия контрол, тъй като са се познавали с охранителите.

Защитникът пледира да бъде прието, че квалификацията по чл. 115 от НК в случая не е съставомерна спрямо подсъдимия Н.. При условията на алтернативност защитникът моли ако бъде прието, че това е правилната квалификация, то да бъдат споделени изводите на първоинстанционния съд, потвърдени и от състав на Апелативен съд-София, касателно размера на наложеното наказание. Сочи, че градският съд се е съобразил с всички обстоятелства - с младата възраст на Н., с активното участие на пострадалия в инцидента, като въз основа на това правилно е преценил, че не е необходимо И.Н. да бъде изолиран от обществото предвид неговата личност и възрастта, на която е бил към този момент – в този период от време той е бил ученик; поведението му след инцидента; това, че никога по никакъв повод не е ставал причина за шиканиране на наказателния процес. С оглед на това моли ако бъде решено, че това е правилната правна квалификация, то да бъде потвърден размера на наложеното наказание. Счита, че едно отделяне от нормалния живот по никакъв начин няма да въздейства превъзпитателно на подсъдимия Н., доколкото към момента същият живее на семейни начала със своята приятелка; учи; работи; полага всички възможни грижи, за да бъде един нормален, съвестен гражданин на обществото. С оглед на това защитата в лицето на адвокат Н. моли да бъде потвърдено наложеното на подсъдимия наказание, което ще бъде справедливо за него и за неговите близки.

В последната си дума при повторното въззивно разглеждане на делото подсъдимият моли да бъде уважена жалбата на защитника му. Изразява съжаление за случилото се.

Апелативен съд-София, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди изложените от страните съображения и като сам служебно провери правилността на присъдата, намери следното:

В резултат на цялостен анализ на събраните и проверени в хода на първоинстанционното съдебно следствие доказателствени материали настоящият състав на въззивния съд намира за безспорно установена и съответно възприема следната относима към предмета на делото

фактическа обстановка:

Подсъдимият И. Ц. Н. е роден на ***** г. в гр.София, живее в гр.***, ж.к. „****“, бл.**, вх.*, ет.*, ап.*. Същият е българин, български гражданин, неосъждан, неженен, със средно образование, студент, с ЕГН *****.

През 2016 г. св. Т. С. решил да отпразнува рождения си ден /който всъщност е на единадесети ноември/ на датата шестнадесети ноември в дискотека „Клуб 33“, находяща се в гр. София, район „Студентски град“ и стопанисвана от „Каза Бояна“ ООД с управител св. Б. В.. За целта направил в това заведение резервация за 15 души. Вечерта на уречената дата, преди да отиде да празнува в посочената дискотека, св. Т. С. бил в компанията на св. Д. Г., св. И. Х. – приятелка на Г., подсъдимия Н. и интимната му приятелка И. К. като всички те първоначално били в заведението „Харем“, намиращо се в „Парадайс мол“, а впоследствие, след 23.50 часа, с автомобила на Д. Г. „Ауди“ А8, управляван от същия, отишли в „Клуб 33“. Св. Т. С. знаел отпреди, че И.Н. притежава сгаваем нож, който по принцип носи в себе си, като същата вечер св. С. забелязал, че подсъдимият отново носи в себе си сгаваемия нож - черен на цвят с шарки и надпис. Когато компанията пристигнала пред дискотеката, Т. С. казал на И.Н. да остави ножа в колата, тъй като ще бъдат проверявани на входа на заведението. След като слезли от колата св. Т. С. избързал пред другите и пръв влязъл в дискотеката, при което на входа бил проверен. Малко след него в заведението влезли и Д. Г., И.Н., И. Х. и И. К.. Било около 00.10 часа на 17.11.2016 г. В тази нощ работел само вторият етаж на дискотеката, където били обособени отделни сепарета. Сепарето, което било резервирано от Т. С., се намирало на втория етаж – второто сепаре вляво от входа. Междувременно пристигнали и други приятели на св. Т. С., които също седнали в резервираното от него сепаре - Л. П., М. П., Т. М., Н. К., Г. К., В. П..

Физическата охрана на заведението се осъществявала от „Бокси“ ЕООД. В заведението като салонни управители през нощта работили свидетелите В. И., В. С. и Й. Т., а св. В. Б. паркирал автомобилите на паркинга пред дискотеката.

В интервала между 00.00 - 01.00 часа на 17.11.2016 г. в заведението пристигнали и свидетелите А.Я., С. А. и Н. А., като те се присъединили към група свои приятели - А. В., Ф. К. и А. С., които вече се били настанили на първото сепаре вляво от вратата на втория етаж на заведението, разположено в близост до сепарето, в което празнувала компанията на св. С.. В сепарето, в което седнал А.Я., били още четири момичета, които той не познавал.

Пропускателният режим в заведението се осъществявал от охранителите от „Бокси“ ЕООД, които е следвало да проверяват посетителите при влизане – последните е трябвало да минават през детектор за метал тип „скенер“, закупен на 03.08.2015 г. и поставен на входа, след което клиентите от мъжки пол били проверявани с ръчни детектори за метал, а на тези от женски пол бил извършван визуален преглед на носените от тях чанти. Въпреки съществуващото задължение за извършване на контрол за внасяне на оръжия и проверка на

документи за самоличност на посетителите, въпросната нощ охранителите не изпълнявали стриктно тези свои задължения, доколкото при влизането им в дискотеката подсъдимият и св. Г. не са били изобщо проверявани /прочетените показания на И. Х. на л. 96 гърба в т.1 от ДП/, а св. А. В. е бил пропуснат да влезе в заведението без документ за самоличност поради познанството му с работещите тогава охранители.

По време на престоя си в „Клуб 33“ и св. А.Я., и подсъдимият И.Н. не употребявали алкохол за разлика от останалите лица от техните компании.

В даден момент от пребиваването си в заведението подсъдимият забелязал, че едно момче /с неустановена по делото самоличност/ от съседно сепаре и от компания, различна от тази на св. Я., седнало в тяхното сепаре /в което била компанията на св. Т. С./ и разговаряло нещо с приятелката му И. К.. Това много ядосало подсъдимия, който станал агресивен и започнал да налита на бой на въпросното непознато момче, при което св. И. Х. два пъти го хващала, за да възпира агресията му спрямо въпросното непознато лице. Същевременно подсъдимият Н. казал на св. И. Х., че това момче /от съседното сепаре/ много го дразни и че ако не престани ще го наръга. В резултат на агресивното поведение на подсъдимия неустановеното момче се преместило в своето сепаре, където се било настанило, и повече не се върнало. Но въпреки това И.Н. продължавал да бъде агресивен и много ядосан, като на няколко пъти изрекъл на глас пред св. И. Х., че ще го наръга. Впоследствие неустановено момиче от същото това съседно сепаре повикало охраната на заведението заради поведение на подсъдимия, неправилно възприето от това момиче като насилствено спрямо св. И. Х.. И тъй като подсъдимият бил много агресивен охранителите го извели извън дискотеката /прочетените показания на И. Х. на л. 96 гърба в т.1 от ДП/.

В интервала 02.00-03.00 часа вътре в дискотеката възникнал конфликт между свидетелите Д. Г. и Л. П. - от компанията на подсъдимия, от една страна, и свидетелите Ф. К. и А. В. - от компанията на св. А.Я., от друга страна. При този конфликт, който първоначално започнал като вербален, прераствайки впоследствие във физически, св. А. В. бил ударен от св. Д. Г. с юмрук в областта на дясното око, в резултат на което долният му десен клепач станал оточен с кръвонасядания със синкав цвят, а във вътрешния ъгъл на клепача се получило охлузване с дължина 0.6 см с червеникав цвят. Последвала мигновена намеса на охраната, в резултат на която враждуващите лица от двете компании били разтървани, като охранителите на заведението извели навън св. Д. Г., св. Л. П., както и св. А. В., а св. Ф. К. /който също познавал охранителите и впоследствие започнал работа като такъв в Клуб 33/ първоначално бил възпрепятстван от тях да излезе навън, но впоследствие и той излязъл. В така създамата се обстановка и останалите от компанията, събрала се по повод рождения ден на св. Т. С., с изключение на самия С., излезли навън пред заведението. Малко след това пред дискотека слязъл и А.Я.. Той се опитал да потуши и да сложи край на възникналия вътре в заведението и все още „тлеещ“ конфликт, като застанал между Г. и В. с идеята да ги помири и сдобри, молейки същевременно св. Д. Г. да се извини на св. А. В. за поведението си и за това, че го е ударил. Г. обаче категорично отказал да се извини, като дори от негова

страна последвали обидни думи и псувни по адрес на самия А.Я. и А. В..

В крайна сметка след извеждането, респ. излизането навън на всички лица от компанията на св. Т. С. /с изключение на него самия/ никой от тях не се върнал обратно в дискотеката, докато свидетелите Ф. К., А. В. и А.Я. се прибрали вътре при останалите от своята компания. Спечкването между Г., П., К. и В. и последвалата словесна разпра между Г. и Я. извън дискотеката, включително с отправени обиди и псувни понижили и развалили настроението в компанията на А.Я. и не след дълго лицата от тази компания също напуснали „Клуб 33“, като пръв излязъл именно А.Я.. Известно време след него /в рамките на няколко минути/ си тръгнали и свидетелите А. С. и С. А., а след тях и А. В..

Впоследствие от дискотеката излезли и останалите от компанията им /св. Н. А. била напуснала дискотеката по-рано - около 02.00 часа/. Когато св. А.Я. излязъл навън пред входа на дискотеката се намирали почти всички лица от компанията, в която бил подсъдимият, сред които самият подсъдим заедно с приятелката си И. К. и свидетелите Д. Г., И. Х., Л. П., М. П. и Т. М.. Между момчетата от компанията на подсъдимия, от една страна, и св. А.Я., от друга страна, възникнало пререкание, по време на което св. Я. на висок глас казал нещо от рода на „ще се видим в залата“, като посочил ден и час, когато това да се случи. В следващия момент св. А.Я. тръгнал да излиза на улицата пред дискотеката и тогава възникнал физически конфликт между него и св. Д. Г.. Дватама се озовали един срещу друг, при което замахвайки, взаимно си разменили удари с ръце - св. Я. нанесъл удари с ръце на св. Д. Г., един от които попаднал в лявото му око, като удари с ръце спрямо тялото и лицето на пострадалия нанесъл и св. Д. Г.. Било около 03.50 часа. Междувременно в непосредствена близост до тях се появил подсъдимият И.Н.. Така, без да бъде забелязан и възприет от страна на св. А.Я. и докато последният все още бил във физически сблъсък със св. Д. Г. - изправен и със свити отпред пред себе си ръце, подсъдимият го приближил в гръб и с носения в себе си сгъваем нож много бързо му нанесъл два последователни удара в тялото в областта под гърдите вдясно с насоченост отпред - назад и отдясно - наляво. Единият от така нанесените удари в тялото на Я. бил непосредствено възприет от св. Г., като това се случило в мига, в който той се обръщал отново към Я. след като преди това по време на сблъсъка бил получил от него удар в окото. Когато Я. усетил пробожданията физически, изведнъж му „секнал дъха“. Веднага се обърнал и видял зад себе си подсъдимия. Забелязал също, че той държи в дясната си ръка нож. Пострадалият усетил, че от мястото на пробожданията тече много кръв, при което се уплашил и отстъпил няколко крачки назад. Тогава подсъдимият му казал „Аре, бе, кво стана, нали си много отворен“ /протокол за разпознаване на лица – л. 116 в т.1 от ДП/ и се отдалечил от него, продължавайки да държи в ръка ножа, с който причинил нараняванията на Я.. В следващия момент пострадалият Я. казал на глас, че е наръган /че някой го е наръгал/, като тези му думи били възприети от св. И. Х., която се намирала в близост до него. Чувайки това, тя се обърнала, погледнала към Я. и видяла, че стои прав и се държи от дясната страна на корема. В първия миг не повярвала на казаното, но когато се вгледала, видяла, че пострадалият кърви много силно. В същото това време в непосредствена близост до случващото се бил и св. Т. М., който възприел

последователно сбиването между Д. Г. и А.Я.; изненадващата поява до тях на подсъдимия; последващото му, почти мигновено изчезване /“появи се И. и изчезна;... за една секунда и изчезна“/; както и бликналата веднага след това кръв от пострадалия /“След това от него-гражданския ищец и частен обвинител хвърчеше кръв...някъде от коремната област“/.

В това време С. А. и А. С. също били напуснали дискотеката. Когато вече били излезли навън, те видели, че в близост на улицата се били струпали доста хора – момчета и момичета, около 10 човека, между които по средата бил и А.Я., който в един момент тръгнал в посока към тях двамата. Докато А.Я. все още бил изправен и С. А., и А. С. възприели визуално как същият се държи за корема, откъдето течало много кръв. Извършвайки хаотични и неориентирани движения, пострадалият преминал покрай С. А. и му казал „наръгаха ме“, но без да уточнява кой. От своя страна С. А. не бил видял какво точно се е случило, за да тече кръв от корема на неговия приятел, но пък малко преди това забелязал, че в непосредствена близост до А.Я. бил подсъдимият. А когато разбрал и се убедил, че А.Я. е зле, С. А. веднага се затичал към колата си, за да я вземе и да го закара в болница, като в този момент той бил подгонен от няколко лица от компанията на подсъдимия.

В един момент пострадалият легнал на земята по гръб с цел да предотврати бързото изтичане на кръвта от раните. Тогава към него се приближила св. И. Х., която заедно със св. Д. Г. били единствените от компанията на подсъдимия, които останали на местопроизшествието. Х. забелязала, че раните на пострадалия много силно кървят и му оказала помощ, като му помогнала да легне на тротоара и му придържала главата.

Междувременно навън излязъл и св. Т. С. - последният от компанията на подсъдимия, който бил останал вътре в дискотеката. Тогава той видял едно непознато за него момче /пострадалият/ да лежи на земята – на около 10-15 метра от входа на дискотеката, като разбрал, че е било намушкано с нож – чул един от охранителите да казва, че момче с бяла риза е намушкало с нож лежащото на земята момче. И тъй като от неговата компания И.Н. е бил облечен с бяла риза, св. Т. С. се позамислил, че именно той може да е направил нещо и поради това му звъннал, но го попитал единствено дали се е прибрал /прочетените показания на С. от ДП на л. 110-111 в т.1/.

В същото време, виждайки кървящото нараняване на пострадалия, А. С. направил опит да го качи на едно такси, но не успял, тъй като таксито изненадващо запалило и потеглило. След като от дискотеката излязъл и А. В. двамата с А. С. успели да качат А.Я. в друг таксиметров автомобил, като и те се качили с него в същото такси и тръгнали към УМБАЛСМ „Пирогов“. Докато пътували с таксиметровия автомобил А.Я. им казал, че се е сбил с едно момче от другата компания и че някой го е намушкал. Впоследствие, когато и Ф. К. излязъл от дискотеката, той не заварил никого от своята компания, но разбрал от охранителите, че човек от неговата компания е бил наръган и откаран с такси. Тогава и той взел едно такси и също се насочил към УМБАЛСМ „Пирогов“. Когато пристигнал там, Ф. К. помогнал да бъде

свален пострадалия А.Я. от таксиметровия автомобил, с който бил превозен, както и да бъде вкаран в болничното заведение.

След постъпването на А.Я. в УМБАЛСМ „Пирогов“ в 04.00 часа за времето от 04.50 часа до 07.15 часа му била извършена спешна оперативна интервенция. При нея бил поставен гръден дрен в пето дясно междуреброе по средна аксиларна линия, евакуирана била 200 мл кръв, ревизирала се коремната кухина, при което било установено наличие на 500 мл кръв в перитонеалната кухина, две наранявания на диафрагмения купол в областта на 8-9 ребра по предна аксиларна линия, две наранявания на черен дроб, ангажиращи сегменти 3, 4 и 7. При извършената ксифопубична лапаротомия се мобилизирал черния дроб с прерязване на lig.teres hepatis и част от lig.falciforme и се зашили нараняванията на диафрагмата.

В резултат на нанесените от подсъдимия И.Н. два удара с нож в тялото на А.Я. на последния били причинени две отделни прободно-порезни наранявания с входни рани, разположени една под друга, с дължина 3 см на горната кожна рана и 4 см на долната, разположени в областта на дясната ребрена дъга - 7-8 междуреброе, и двете проникващи в гръдната и коремната кухини с наранявания по хода на раневите канали на дясната диафрагма на две места на нивото на 8-9 ребра по предната мишнична линия и две наранявания на черния дроб в областта на трети, четвърти и седми сегменти; излив на кръв в дясната половина на гръдната кухина в количество 200 мл и излив на кръв в коремната кухина в количество 500 мл. По своята медико-биологична характеристика двете прободно-порезни наранявания на пострадалия, в съвкупност и поотделно, предвид факта, че без оказването на своевременно и високоспециализирана медицинска помощ със сигурност са щели да доведат до смъртен изход поради масивната кръвозагуба от чернодробните наранявания, са причинили на А.Я. постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота.

От заключението на тройната СМЕ /на л.16, респ. 17 в т.2 от ДП/ се установява също:

- че прободно-порезните наранявания на пострадалия се дължат на две отделни въздействия на предмет с остър връх и режещ ръб /нож/ и могат да се получат по описания по-горе начин;
- че близкото взаимно разположение на нараняванията на кожата, диафрагмата и черния дроб дава основание за извод, че нараняващите въздействия са били нанесени с бърза последователност едно след друго;
- че черният дроб е един от най-кръвоснабдените органи в човешкото тяло и че в дълбочина ретроперитонеално се намират и големи кръвоносни съдове, каквито са долната празна вена, кръвоносните съдове на тънките и дебелия черва, при нараняването на които може да настъпи смъртен изход;
- че след причиняването на прободно-порезните наранявания пострадалият е могъл да извършва активни движения – ходене, бягане и др., чиито интензитет е щял обаче да

отслабва с увеличаване на кръвозагубата от чернодробните наранявания;

- и че в случая единствено поради много бързо проведеното спешно оперативно лечение на пострадалия била прекратена кръвозагубата и по този начин е бил избегнат леталният за него изход.

В кратък интервал от време след като нанесъл ударите с ножа в тялото на пострадалия подсъдимият Н. заедно с И. К. напуснали местопроизшествието. Впоследствие подсъдимият се освободил от ножа, като го изхвърлил. След това заедно с И. К. се прибрали в дома му в гр. София, ж.к „Христо Смирненски“. Там подсъдимият съблякъл ризата, с която бил облечен по време на случилото се и по която имало кръв, и я дал на И. К.. Няколко часа по-късно, сутринта, последната звъннала по телефона на своята приятелка В. Н.а и ѝ казала, че ще дойде до тях да се видят и да си поговорят. Около 10.00 часа те се срещнали в кв. „Слатина“, след което отишли в дома на Н.а. Там И. К. ѝ разказала, че предишната вечер заедно със своя приятел И.Н. били на рожден ден в дискотека „Клуб 33“ в Студентски град, където възникнал конфликт между тяхната компания и друга компания от заведението; че след като са си тръгнали отвън пред дискотеката двете групи продължили да се карат; че при възникналото спречкване И.Н. наръгал с нож някакво момче от другата компания, след което двамата си били тръгнали и отишли в апартамента на И.. След като разказала всичко това на своята приятелка, И. К. извадила от дамската си чанта бяла спортна риза и ѝ казала, че това е ризата, с която е бил облечен вечерта подсъдимият. Попитала я дали може да остави тази риза при нея, при което Н.а ѝ отговорила, че няма проблем и взела ризата. Впоследствие, след като била извикана на разпит в СДВР във връзка с инцидента, самата И. К. се обадила по телефона на св. В. Н.а и ѝ казала, че трябва да донесе ризата. Тогава св. Н.а се върнала до дома си, взела ризата и я занесла в СДВР, където я предала на полицейски служители с протокол за доброволно предаване.

Подсъдимият е психично здрав. Могъл е да разбира свойството и значението на извършеното деяние и да ръководи постъпките си.

Настоящият състав на САС изведе така описаните и относими към предмета на делото фактически констатации въз основа и преценка на следните доказателствени средства, доказателства и способности на доказване:

- гласни доказателствени средства - дадените в хода на първоинстанционното съдебно следствие показания на свидетелите А.Я., Д. Ш., частично на Л. П., частично на Ф. К., А. В., частично на Д. Г., А. С., С. А., Н. А., И. Х., частично на Т. С., М. П., Т. М., В. Н.а, В. Т., И. Д., Б. В., В. И., В. С., Й. Т., В. Б. и частично от обясненията на подсъдимия И.Н.; от приобщените чрез прочитане по реда на чл. 281 НПК показания на свидетелите А.Я., Л. П., Ф. К., А. В., Д. Г., Т. М., А. С., С. А., И. Х., Т. С., В. Н.а и И. Д., дадени от тях в хода на досъдебното производство.

- писмени доказателствени средства и доказателства по смисъла на чл. 127 от НПК - договор

за охрана от 19.03.2014 г., прекратяване на договора за охрана от 15.01.2018 г., справка от „Каза Бояна“ ООД, протокол за оглед на местопроизшествие /л.л. 17-18 в т. 1 от ДП/, справка за съдимост, фотокопия от ученическа и студентска книжка на подсъдимия, характеристика за подсъдимия, протокол за обиск на лице /т. 1 от ДП, л.125/, протоколи за претърсване и изземване /т. 1 от ДП - л.130, л.136 и л. 142/, протоколи за освидетелстване на св. Д. Г. и на подсъдимия /т.1 от ДП, л.144 и л.145/, протокол за разпознаване /т.1 от ДП, л. 116/, протоколи за доброволно предаване /т.1 от ДП, л.151, л.152, л.153, л. 154, л.160 и л. 161/.

- способности на доказване: заключенията на приети и извършени по делото експертизи – съдебно-медицинска експертиза на св. А. В. /т.2 от ДП, л.3/, предварителна съдебно - медицинска експертиза и тройна съдебно-медицинска експертиза /т.2 от ДП, л. 7-10 и л. 13-17/, заключения на биологични експертизи /т.2 от ДП, л. 22, л.30, л. 41, л.51, л.59, л.67 и л.74/, заключение на съдебно-психиатрична експертиза /т.2 от ДП, л. 113-132/ и заключение на видеотехническа експертиза /т.2 от ДП, л.136/.

Възприетата от настоящия въззивен състав релевантна фактическа обстановка в общи линии съвпада и се припокрива с установените от СГС фактически констатации относно: повода, поради който подсъдимият е посетил дискотеката, и времето, през което се е намирал в нея; лицата, от които се е състояла неговата компания в дискотеката, и разположението на сепарето, в което са били настанени; пребиваването по същото време в заведението – в съседно сепаре – на друга компания, част която бил и пострадалият Я.; лицата, които били в компанията на Я.; агресивното поведение на подсъдимия в заведението спрямо лица от друга - трета – компания, различна от тази на Я.; възникналия вътре в дискотеката словесен и физически конфликт между лица от двете компании – тези на подсъдимия и на пострадалия Я., начина му на протичане и приключване; извеждането, респ. излизането навън на почти всички от компанията на подсъдимия; напускането на заведението от страна на Я. и на останалите от неговата компания и последвалия физически сблъсък отвън пред заведението между А.Я. и Д. Г.; присъствието в този момент в непосредствена близост до тях на подсъдимия И.Н., приближаването му в гръб към пострадалия и действията му по нанасяне на два бързи последователни удара с нож в тялото на Я. в областта под гърдите вдясно с насоченост отпред - назад и отдясно - наляво; възприемането на конфликта между Я. и Г., както и на нападението на подсъдимия спрямо Я. от страна на някои от присъствалите на самото местопроизшествие и в близост до него лица; последвалото поведение на подсъдимия, на пострадалия и на част от останалите присъстващи на мястото на инцидента лица, включително и казаното /изреченото/ от тях във връзка със случилото се; откарването на пострадалия Я. в УМБАЛСМ „Пирогов“ и оказаната му там спешна медицинска помощ посредством извършената оперативна интервенция; вида и характера на причинените на пострадалия телесни увреждания; действията на подсъдимия по напускане на местопрестъплението и прибирането му в дома му заедно с И. К.; поведението на И. К. във връзка с даването на ризата, с която подсъдимият бил облечен по време на случилото се и по която имало кръв, на нейната приятелка В. Н.а, както и последвалото доброволно

предаване на тази риза на разследващия орган от страна на Н.а.

Относно така изброените групи обстоятелства приетата от САС фактическа обстановка не се различава съществено от описаната в мотивите на обжалваната присъда, като в установената от настоящата инстанция релевантна фактология само са прецизирани, детайлизирани и допълнени някои от значимите за предмета на делото обстоятелства. В тази връзка САС намира за необходимо да посочи, че не възприема фактическите констатации на първостепенния съд в частта им относно отделни детайли, касаещи ножа, с който подсъдимият е извършил двете пробождания в тялото на пострадалия, като не кредитира и действията по разследването, в резултат на които е бил установен и приобщен като доказателство по делото този нож. В тази връзка въззивният съд не приема за надлежно установени и доказани фактите относно: мястото на изхвърлянето на ножа след осъществяването на нападението; последващото му откриване и изземване при извършения оглед; индивидуализиращите характеристики на ножа и откритите по него следи от кръв и клетъчен материал с ДНК-профили от конкретни лица. Тези обстоятелства в случая нямат пряко отношение към факта на инкриминираното деяние, респ. към неговото извършване и механизма му, както и към авторството му /в лицето на подсъдимия/, като тяхното значение на практика се свежда и ограничава единствено до доказването и установяването на конкретното средство на посегателството.

За да включи изброените в предходния абзац обстоятелства /касаещи ножа, с който е било извършено нападението/ в установената релевантна фактическа обстановка, градският съд се е основал и доверил на извършените на ДП действия по разследването следствен експеримент и оглед на контейнери за разделно събиране на смет, както и на съставените за тези действия протоколи /на л.л. 146-147 и на л.л. 19-20 в т.1 от ДП/ и на обективизираните в тях резултати, като е приел, че тези действия са извършени напълно законосъобразно и при съблюдаване на процесуалните правила.

В частност СГС е ценил като законосъобразно извършен приложеният в хода на разследването на ДП способ на доказване следствен експеримент, чрез който са били уточнени получените от И. Ц. Н. по време на проведена оперативна беседа с инсп. В. К. данни относно местонахождението на нож, с който е намушкал непознат за него мъж в ж.к. „Студентски град“ пред заведение „Клуб 33“ и за който нож същият е предоставил сведения, че го е изхвърлил в кофа за боклук в близост до „Клуб 33“. В теоретичен план следственият експеримент е процесуална дейност в наказателното производство, „която се състои във възпроизвеждане на обстановката или отделни обстоятелства на изследваното събитие и извършване на необходимите опитни действия с цел да се проверят и уточнят някои данни, получени от извършените следствени действия“ /акад. С. П., Наказателен процес на НРБ, издателство Наука и изкуство, София, 1979 г., стр. 450/. При следствения експеримент възпроизвеждането се изразява в изкуствено пресъздаване с необходимата точност на съответната обстановка или на отделни обстоятелства при постигане на най-голямо сходство между тях, а опитните действия са такива действия, чрез които се проверява при

дадени обективни условия възможността да бъдат извършени определени действия, да настъпи някакъв факт и т.н. В настоящия случай проведеният на 17.11.2016 г. следствен експеримент с участието на И.Н. /тогава все още нямащ процесуалното качество на обвиняем/ е имал за цел установяване местонахождението на нож, послужил като средство за извършване на престъпно посегателство. Следственият експеримент обективно се е изразявал в придвижването пеша на И.Н. и на провеждащият действието разследващ полицаи по даден маршрут на територията на град София, ж.к. „Студентски град“, започващ от улицата пред „Клуб 33“, където Н. е заявил, че е станало намушкването, продължаващ по ул. „А. Манчев“ в посока към ул. „Академик Стефан Младенов“ и достигайки до кръстовището, образувано между улиците „А. Манчев“ и „Академик Стефан Младенов“, където И.Н. е посочил 3 броя кофи за смет, разположени на левия тротоар на ул. „Академик Стефан Младенов“ - на 7 метра от кръстовището с ул. „А. Манчев“ в посока към ул. „Осми декември“ и като е уточнил, че е хвърлил ножа в една от трите кофи, без да може да каже в коя точно от тях.

По своето фактическо естество тези действия нямат характеристиките на опитни, тъй като не са били насочени за проверка или уточняване на получени вече данни от други действия по разследването. Напротив, чрез извършените при този следствен експеримент действия се е целяло и на практика е било постигнато получаването и установяването на изцяло нови данни, а именно – относно местонахождението на конкретна движима вещ, имаща отношение към предмета на разследването. Но доколкото по смисъла на действащия процесуален закон /чл. 166 от НПК/ следственият експеримент е способ единствено за проверка и уточняване на данни, които вече са получени и придобити от други следствени действия, е недопустимо чрез него да бъдат откривани и приобщавани нови доказателства към делото, каквото в случая на практика е било сторено с извършения следствен експеримент. Освен това фактически извършените при обсъждания следствен експеримент действия не са били осъществени в процес на възпроизвеждане /изкуствено пресъздаване/ на определена обстановка или на отделни обстоятелства от такава, доколкото чрез тях не са били пресъздавани нито някаква обстановка, нито отделни обстоятелства. Да, вярно е, че към този момент по делото са съществували някакви данни И.Н. да се е придвижвал тъкмо по описания в протокола от следствения експеримент маршрут на територията на град София в ж.к. „Студентски град“, но тези данни, на първо място, са били добити по извънпроцесуален способ, което ги прави доказателствено негодни в настоящото производство /по този въпрос ще бъдат изложени съображения по-долу/. На следващо място, доколкото самото придвижване на Н. по този маршрут не се е нуждало от проверка и уточняване /тъй като този факт собствено не е пораздал никакви съмнения и въпроси, за да бъде проверяван и уточняван/, то не се е налагало и възпроизвеждането на движението му по този маршрут. Затова и следствените действия по възпроизвеждане на маршрута категорично нямат характеристиките на опитни, тъй като чрез тях не се е проверявала възможността при дадени обективни условия да бъде осъществено определено поведение от подсъдимия, да настъпи някакъв факт и т.н. С оглед на това САС намира, че описаното в протокола за следствен

експеримент от 17.11.2016 г. действие няма процесуално-правните характеристики на следствен експеримент.

Отделен е въпросът, че извършването на следствен експеримент е процесуално допустимо само, когато е необходимо да се проверят и уточнят данни, получени от разпит на обвиняем и на свидетели или от друго действие по разследването или съдебно следствено действие. В случая СГС е приел, че основанията за извършването на следствения експеримент се явяват показанията на св. К. от досъдебната фаза, когато преди провеждането на следствения експеримент същият е бил разпитван като свидетел – на 17.11.2016 г. за времето от 17.00 до 17.10 часа. В тази връзка първостепенният съд е счел също, че основание за провеждане на експеримента е било именно проверка и уточняване на данни, станали известни на органа на досъдебното производство след разпита на К. като свидетел. Изхождайки от тези свои съждения, първоинстанционният съд е приел, че обсъжданият следствен експеримент е бил извършен, за да се проверят и уточнят данни, получени от разпита на свидетеля К.. Така е според разбирането на градския съд. Но съгласно отбелязаното в самия протокол за следствения експеримент същият е извършен, за да се проверят и уточнят данни, получени от И. Ц. Н. по време на проведена с него оперативна беседа от страна на инспектор В. К., а не, за да се проверят данни, получени от разпита на К. като свидетел. Т.е., съобразно съдържанието на самия протокол за следствен експеримент основанията за неговото провеждане не е разпитът на свидетеля К., а получени посредством извънпроцесуални способности данни от лицето И.Н.. Следователно в случая следственият експеримент е бил предприет и осъществен за проверка и уточняване на данни, които обаче не са били получени от действие по разследването, извършено по реда на НПК. А след като данните, послужили като основание за обосноваването на легитимната и призната от закона цел на следствения експеримент, са били добити по незаконен начин, се налага извода, че не са били налице предпоставките за провеждането на това действие по разследването, поради което същото се явява незаконосъобразно проведено.

Във връзка с изложеното в предходния абзац следва да се добави и следното. Дори и да се приеме, че основанията за извършването на следствения експеримент се явяват данните, получени при разпита на св. К. на досъдебната фаза на 17.11.2016 г. за времето от 17.00 до 17.10 часа, което в действителност не е така, въззивният съд счита, че и в тази хипотеза не са били налице процесуалните предпоставки относно легитимната цел за провеждането на следствения експеримент - да се проверят и уточнят данни, получени от действие по разследването. В случая не може да има никакво съмнение, че данните, подлежащи на проверка и уточняване по реда на чл. 166 от НПК, освен, че трябва да са получени от законосъобразно извършено действие по разследването, следва и да са процесуално годни да служат като доказателства в наказателния процес /в противен случай би се стигнало до заобикаляне на закона, когато чрез извършване на нови следствени действия, в случая чрез следствен експеримент, се цели легитимирането в процеса на процесуално негодни данни/. В настоящия казус данните, добити от разпита на св. К., които, според СГС, са послужили като основание за провеждане на експеримента, по съществото си не са годни

самостоятелни доказателства /производни такива/, а представляват самоуличаващи данни на Н. за собственото му участие в извършването на разследваното престъпление. Във въпросните показания на К. са възпроизведени самопризнания на подсъдимия Н., дадени по време на проведена с него беседа, за собственото му участие в извършването на инкриминираното престъпление. Недопустимо е обаче използването и позоваването в наказателния процес на показания на полицейски служител, извършил „разузнавателна беседа“ с подсъдимия /тогава още без процесуално качество/, защото, макар и формално той /полицейският служител/ да може да бъде разпитван в качеството му на свидетел, то същият на практика е дал информация, която му е станала известна при проведена с подсъдимия „разузнавателна беседа“ и показанията му обективно и де факто заместват неговите обяснения и направени самопризнания. Единственият законен /законово определен/ начин да бъдат снети и инкорпирани самопризнания в рамките на наказателното производство е при даване на обяснения от обвиняемия и при стриктно спазване на разпоредбата на чл.115 НПК. В процесуалния закон е установен стандарт, гарантиращ правото на защита на привлеченото към наказателна отговорност лице и осигуряващ законосъобразното провеждане на разпита му, като този стандарт не може да бъде заобиколен чрез приобщаване, използване и позоваване на показанията на свидетел, който е присъствал на друг извънпроцесуален разпит (проведен не съгласно императивните разпоредби на НПК) и които на практика възпроизвеждат съдържанието на този извънпроцесуален разпит. В случая независимо, че К. формално няма качество, което да е пречка да вземе участие в настоящото наказателно производство като свидетел, разпитът му, и то единствено и само относно възприети извънпроцесуални самопризнания на подсъдимия Н. в рамките на „оперативна беседа“ е изначално процесуално недопустим и затова тези показания нямат никаква процесуална стойност, като такава нямат и установените чрез тях данни. Липсва процесуална възможност самопризнанието да бъде заместено с показания на възприели го полицейски служители (на които това самопризнание им е станало известно не случайно, а в рамките вече на провеждано разследване на престъпление), тъй като това представлява заобикаляне на закона и постигане на доказателствени резултати /събиране на обвинителни доказателства/ по ред, различен от посочения в НПК. В тази връзка безспорно следва да бъде правена разлика между показанията на свидетел, който не е ангажиран с разследването на престъплението и е възприел извънсъдебно признание и показанията на полицейски служители, които са извършвали действия в хода на разследването на престъплението и в рамките именно на тези свои действия са предизвикали и съответно са възприели самопризнания, направени от задържано в рамките на същото разследване лице. С оглед на това в конкретния случай няма спор, че самопризнанието на И.Н., направено пред свидетеля К., категорично не би могло да се използва като доказателство в настоящия процес, тъй като това признание не е получено в съответствие с императивните изисквания на НПК. То не е било направено пред компетентен орган (прокурор, следовател, разследващ полицаи или съд), който би могъл да предостави на заподозрения пълните му процесуални права, включително и това на защитник - адвокат. И тъй като НПК предвижда изключването на доказателства, събрани по начин, несъвместим с неговите правила, въпросното

самопризнание не може да бъде включено в доказателствата. А това на свой ред означава, че същото не може да бъде и източник на данни по смисъла на чл. 166 от НПК. По същите аргументи не могат да бъдат годен източник на данни в наказателния процес и възпроизвеждащите това самопризнание показания на св. К.. В тази връзка следва да се отбележи, че допускането и позоваването в процеса на свидетелските показания на полицейския служител К. на практика преследва целта да позволи това самопризнание да стане доказателство, заобикаляйки императивните процесуални норми и всички процесуални права на подсъдимия. Предвид така изложеното неправилен и незаконосъобразен е изводът на СГС, че за годността на обсъжданото действие по разследването /наречено следствен експеримент/ и на изготвения за това действие протокол ирелевантно се явява игнорирането и изключването от доказателствената маса на въпросните показания на К., възпроизвеждащи самопризнания на подсъдимия.

По тези съображения САС намира за неправилни изводите на градския съд, че обсъжданото действие по разследването, наименовано следствен експеримент, е законосъобразно проведено, че съответства на чл. 166 от НПК и че следва да бъде ценено именно като такова.

Отделно от гореизложеното въззивният съд намира, че обективизираното в протокола за следствен експеримент от 17.11.2016 г. действие следва да бъде игнорирано и изключено от кредитираната доказателствена маса и по следните съображения:

Доколкото в протокола за следствен експеримент от 17.11.2016 г. реално са обективизирани изявления на И.Н. относно обстоятелствата „къде е станало намушкването и накъде впоследствие той е тръгнал“, както и негови действия, изразяващи се в посочване на мястото, където е изхвърлил ножа, следва да се приеме, че в този протокол на практика се съдържат конкретни сведения относно непосредствените възприятия на Н. от /за/ определени факти, имащи значение за изясняване на обстоятелствата по делото. А това от своя страна обосновава извод, че съдържащите се във въпросния протокол сведения имат процесуално-правните характеристики на свидетелски показания на И.Н.. Но тъй като в деня след даването на тези показания - на 18.11.2016 г. - същият е привлечен вече в качеството на обвиняем по делото, то първоначално обективизираните в този протокол негови свидетелски показания не се явяват годно доказателствено средство и въз основа на тях не могат да се извеждат никакви фактически констатации.

Във връзка с изложеното в предходния абзац следва да се отчете и следното. В т.21 на съображенията от уводната част на Директива 2013/48/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 година /относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане/, относима към чл. 2 т.3 от същата, е предвидено, че когато лице, което не е заподозрян или обвиняем, например свидетел, се превръща в заподозрян или обвиняем, то следва да бъде защитено срещу това да дава

показания срещу себе си и следва да има право да запази мълчание. Като е предвидено, че в тези случаи, когато в хода на такъв разпит лице, което не е заподозрян или обвиняем, се превръща в заподозрян или обвиняем, разпитът следва да бъде прекратен незабавно, като разпитът може да бъде продължен, ако съответното лице бъде уведомено за това, че е заподозрян или обвиняем, и има възможност да упражни напълно правата си, предвидени в директивата. Но макар в тази ѝ част цитираната директива все още да не е транспонирана изрично в българското законодателство, според настоящия състав същата може да произведе директно действие и да намери пряко приложение в разглеждания казус, доколкото въпросната разпоредба на директивата е достатъчно ясна, прецизна и безусловна /решение Van Duyn от 1974 г. на СЕО/; и доколкото тази разпоредба на директивата предоставя права на физически лица, противопоставими само на държавата-членка, към която са адресирани, поради което е налице „вертикален директен ефект“ /при тези условия „вертикалният директен ефект“ на директивите е признат както от доктрината, така и СЕС/. По настоящото дело подсъдимият И.Н. с цитирания протокол за следствен експеримент реално е бил разпитван от разследващия орган в качеството на свидетел, като именно в хода на този разпит същият е започнал да дава показания срещу себе си /заявявайки и посочвайки къде е станало намушкването, както и посочвайки къде точно е изхвърлил оръдието на посегателството/, уличавайки се в извършване на престъплението, което е било предмет на разследването. По този начин И.Н. на практика се е превърнал в обвинено лице /обвиняем/, поради което разпитът му в това качество е следвало да бъде прекратен незабавно, като следственото действие е могло да бъде продължено единствено, ако същият е бил уведомен, че вече е обвиняем и че като такъв има възможност да упражни напълно правата си, включително и правото на достъп до адвокат /да получи адвокатска защита/. В случая това предписание на директивата не е било изпълнено от разследващия орган и разпитът на Н. не е бил прекратен въпреки изнасянето на безспорно самоуличаващи сведения за собственото му участие в извършването на разследваното престъпление. По този начин разпитването до този момент /очевидно в качеството на свидетел/ лице реално не е било защитено от това да дава показания срещу себе си, като не му е било обезпечено и правото да запази мълчание, доколкото след предприетото изнасяне на самоуличаващата информация той не е уведомен за това, че се превръща в обвиняем и че има възможност да упражни напълно правата си на обвиняем. А вече в качеството на обвиняем Н. безспорно е имал правото да запази мълчание и правото да не се самоуличава, които, от своя страна, се явяват важен аспект от презумпцията за невиновност и гаранция за реализиране на правото на справедлив съдебен процес. Превърнал се в обвиняем, И.Н. без съмнение е разполагал с тези права, които са му били предоставени съобразно разпоредбата на член 7 от Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, която изрично предвижда, че държавите-членки гарантират правото на обвиняемите да запазят мълчание и да не се самоуличават. От своя страна в практиката си ЕСПЧ неизменно е разглеждал и тълкувал забраната за самоуличаване като елемент от правото на справедлив съдебен процес. По този повод по делото Saunders c/y

Обединеното кралство Съдът е приел, че „правото да запазиш мълчание и правото да не се самоуличаваш са общопризнати международни стандарти, които стоят в основата на идеята за справедлив процес по член 6 от конвенцията“. Затова неслучайно в т.27 на съображенията от уводната част на цитираната Директива (ЕС) 2016/343 е прието, че за да се определи дали правото да се запази мълчание или правото на лицата да не се самоуличават е било нарушено, следва да се вземе предвид тълкуването на Европейския съд по правата на човека на правото на справедлив съдебен процес съгласно ЕКПЧ. В конкретния казус САС счита, че при извършеното следствено действие с участието на Н., обективизирано в протокола за следствен експеримент, без съмнение е било нарушено правото му да запази мълчание и правото му да не се самоуличава в извършването на престъплението, което е било предмет на разследване по ДП, доколкото в нарушение на забраната за самоуличаване и в нарушение на член 6 § 1 от ЕКПЧ същият в качеството на обвиняем не е бил информиран от разследващия орган за правото му да запази мълчание /в този смисъл делото Brusco с/у Франция/. Когато се касае за показания /обяснения/, забраната за самоуличаване включва както очевидно уличаващи изявления, така и такива, които съдържат информация по фактически въпроси /доколкото тази информация по-късно в наказателното производство може да бъде използвана в подкрепа на тезата на обвинението/. В случая И.Н. освен, че е направил откровено уличаващи го изявления /заявявайки къде (като място) е станало намушкването по този начин имплицитно въвежда и твърдение, че е съпричастен с това намушкване/ той е предоставил и информация за факти /относно мястото на изхвърляне на вещта, послужила му като средство за извършване на посегателството/, които впоследствие са използвани в подкрепа на обвинителната теза.

Коментирания по-горе пропуски и неудачи в дейността на разследващия орган несъмнено са опорочили в особено съществена степен проведеното на 17.11.2016 г. действие по разследването с участието на И.Н. /обективизирано в протокола за следствен експеримент/, поради което това действие по разследването се явява незаконосъобразно, а изготвеното относно него писмено доказателствено средство напълно негодно да обосновава фактически изводи в полза на обвинението. По същите съображения не следва да бъдат кредитирани и съответно следва да бъдат изключени от ценените доказателствени източници и показанията на свидетелите С. Д. и Ж. Ж., участвали като поемни лица при извършването на въпросното опорочено действие по разследването. В показанията си тези свидетели на практика пресъздават обстановката на проведеното действие и съдържанието на протокола за следствения експеримент в това число и самоуличаващите изявления на И.Н. относно намушкването, както и поведението му, обективизирано в посочването на трите контейнера за отпадъци и показването къде е изхвърлил ножа. Като в случая изложените по-горе основания за незаконосъобразност на въпросното действие по разследването обосновават и процесуалната негодност на обсъжданите свидетелски показания. Противното би означавало чрез тези свидетелски показания да се легитимира една изначало опорочена и незаконосъобразна дейност по разследването, при това проведена в нарушение на правата на Н. да запази мълчание и да не се самоуличава.

А доколкото самоуличаващата информация, която И.Н. е дал на разследващите по време на разпита му /неправилно квалифициран като следствен експеримент/, се е оказала единственото основание за извършването на огледа на мястото, където е бил изхвърлен процесният нож, то и установените чрез това следствено действие данни /респ. доказателства/ не следва да бъдат вземани предвид и следва да бъдат изключени от кредитираната доказателствена съвкупност. В случая въпросната самоуличаваща информация /че сам е изхвърлил ножа, с който преди това е намушкал пострадалия и че разполага с достатъчно конкретни знания за неговото местонахождение/ е предоставена от И.Н. на разследващите при липсата на реално уведомяване на това лице за неговите права и за достъпа му до адвокатска защита и в частност в нарушение на правото му на защита от даване на показания срещу самия себе си /да не се самоуличава/, както и на правото му да запази мълчание. По тези съображения САС счита, че и огледният протокол от 17.11.2016 г. /на л.19-20 в т.1 от ДП/ не се явява годно доказателствено средство и като такова следва да бъде изключен от доказателствената маса по делото. Съобразно така изложеното и при положение, че процесният нож е приобщен към доказателствената съвкупност в резултат на поредица от незаконосъобразни и изначално опорочени действия, основани на тоталното пренебрегване и незачитане на забраната за самоуличаване и в нарушение на принципа, че обвинението трябва да докаже тезата си без помощта на обвиняемия /делото Saunders c/y Обединеното кралство/, се налага извода, че от кредитираните доказателства следва да бъде изключено и въпросното веществено доказателство – сгваем нож. А тъй като този нож е бил предмет и на различни експертни изследвания /ДНК и дактилоскопно/, то изключването му от кръга на годните доказателства има за своя последица изключването и на резултатите от приложените за изследването му способности на доказване, т.е. на заключенията на ДНК – експертизата № 17/ДНК-91 /т.2 от ДП, л.85-89/ и на дактилоскопната експертиза № 16/ДКТ - 353 /т.2 от ДП, л.90-91/.

Останалите доказателствени материали, посочени като кредитирани от настоящата инстанция, са приобщени по реда и начина, предвиден в НПК, поради което същите са напълно годна доказателствена основа за обосноваване на относимите към предмета на делото, а с оглед на това и подлежащи на доказване факти и обстоятелства.

Така, извън гореизложеното относно допуснатите нарушения при оценката на обсъдените способности на доказване и на добитите чрез тях доказателствени средства и доказателства въззивната инстанция счита, че в крайна сметка първостепенният съд е извършил един много подробен, обстоен и логически издържан анализ на останалите приобщени доказателствени източници и способности на доказване, съпоставяйки ги и оценявайки ги във връзка едни с други, като вследствие на тази задълбочена преценка правилно е приел кои от доказателствените източници следва да се ползват с доверие като неопорочени и отговарящи на обективната действителност и кои от тях следва да бъдат игнорирани и отхвърлени като недостоверни и необективни. При оценката съдържанието на останалия анализиран доказателствен материал СГС правилно е заключил, че по същество са налице съществени

противоречия в част от доказателствените източници относно някои от значимите за правилното решаване на делото обстоятелства, което е наложило преодоляването им по реда на чл. 305, ал.3, изр.2 от НПК чрез излагане на изрични съображения за мотивите, довели до кредитирането или некредитирането на съответната част от противоречащите си доказателствени източници, което на практика е било сторено умело.

Освен това СГС е обсъдил с необходимата прецизност и аналитичност както относимостта на останалите /извън игнорираните от въззивния съд/ доказателства и доказателствени източници към включените в предмета на доказване обстоятелства, така и конкретния "принос" на съответните доказателствени източници към установяването на релевантните на обвинението факти и обстоятелства. В тази връзка подробно и изчерпателно е посочено каква информация предоставят отделните доказателствени източници и какви факти те установяват.

Изхождайки от естеството на инкриминираната престъпна дейност, градският съд правилно е определил и значението на отделните видове доказателства и доказателствени източници, респективно способности на доказване /извън изключените от настоящия съд/ за установяването на относимите към предмета на делото обстоятелства. В тази връзка напълно адекватно и съобразно принципите и правилата на доказването в наказателното производство СГС е обърнал особено съществено внимание на гласните доказателствени източници, като с необходимата критичност е разгледал и анализирал поотделно всяка една група гласни доказателствени средства, респективно всяко едно от значимите за изясняването на делото гласно доказателствено средство и вследствие на това е дал своята вярна оценка за достоверността/недостоверността на същите. С нужното внимание и задълбоченост градският съд подробно е разгледал и заключенията на приетите по делото експертизи /извън игнорираните от САС/, като умело е съпоставил установените от заключенията обстоятелства с данните, съдържащи се в цялата останала доказателствена съвкупност, и в резултат на тази си дейност е достигнал до верни и обосновани фактически изводи относно извършването на деянието, неговото авторство в лицето на подсъдимия и последиците му. Така, извън гореизложените изключения първоинстанционният съд не е допуснал никакви други съществени нарушения при интерпретацията на относимите доказателствени материали, при което останалите доказателствени източници са възприети съобразно действителното им съдържание, без да е допуснато изопачаване или неточна, респ. неправилна интерпретация на същите, което да е довело до необоснованост на установените от него и съответно възприети и от въззивния съд фактически констатации.

Предвид гореизложеното въззивната инстанция намира, че с посочените по-горе изключения при оценката и анализа на събрания доказателствен материал СГС не е допуснал други нарушения в процеса на оценъчната си дейност /нито на процесуалните правила, нито на правилата на мисленето и в частност на логическата рационалност, показваща как от определени изходни предпоставки при спазване на логическите правила следват истинни и верни умозаключения относно изследваните факти/, поради което споделя без резерви

изложените в тази връзка съображения. Кое то пък, от своя страна, не обуславя процесуална необходимост от тяхното повторно излагане в настоящото решение.

В крайна сметка дори и при изключването на част от приобщените доказателствени материали /протоколите за следствен експеримент и за оглед на местопроизшествие на л. 19-20 в т.1 от ДП, показанията на свидетелите С. Д. и Ж. Ж., вещественото доказателство свагаем нож, ДНК и дактилоскопна експертизи на ножа/ въз основа на останалите доказателствени средства, доказателства и способности на доказване несъмнено и безпротиворечиво се установява авторството на посегателството спрямо пострадалия в лицето именно на подсъдимия. В този смисъл се явяват кредитираните показания на свидетелите А.Я. /непосредствено след като е усетил двете пробождания е видял зад себе подсъдимия да държи в дясната си ръка нож/, И. Х. /възприела е пострадалият да казва, че някой го е наръгал, след което е видяла и кървящите му рани в областта на корема/, Д. Г. /че когато след като пострадалият го е ударил в окото, се е обърнал отново към него, видял как И.Н. замахва с дясната си ръка и нанася удар на Я. в областта на гърдите и корема, при което ударът бил отдолу, както и че след нанасянето на удара пострадалият се държал с ръка за корема, същият кървял и имал рана/, Т. М. /че докато Д. Г. и пострадалият се сбили и взаимно си нанасяли удари изведнъж се появил подсъдимият за една секунда и изчезнал, след което от пострадалия започнала да хвърчи кръв/, А. С. /докато са били в таксито на път за „Пирогов“ пострадалият казал, че някой го е намушкал/, С. А. /когато пред дискотеката видял, че от корема на пострадалия тече много кръв последният му казал, че са го наръгали/, В. Н.а /на която И. К. разказала как предната нощ при спречкване пред дискотека „Клуб 33“ в Студентски град подсъдимият наръгал с нож някакво момче от друга компания/ и Т. С. /че въпросната вечер И.Н. е носил в себе си свагаем нож; както и че е чул един от охранителите да казва, че момче с бяла риза, с каквато е бил облечен подсъдимият, е намушкал с нож момчето, което лежало на улицата - пострадалия/. Като тези показания се намират в корелация със заключението на тройната СМЕ /л.л. 13-17 в т.2 от ДП/ относно механизма, вида и начина на причиняване на телесните увреждания на пострадалия Я..

В мотивите на присъдата си първоинстанционният съд е изложил аргументирани правни съображения за изводите си относно възприетата правна квалификация на деянието на подсъдимия И.Н. - престъпление по чл. 115 вр. чл. 18 ал. 1 от НК, която, и според въззивния съд, се явява правилната такава. Следователно изводите на първоинстанционния съд за съставомерността на деянието на подсъдимия като престъпление по посочения текст от НК се явяват правилни и законосъобразни.

Анализът на установените по делото фактически положения мотивира и настоящата инстанция да приеме, че от обективна страна на инкриминираните дата и място подсъдимият И.Н. е оказал увреждащо физическо въздействие върху тялото на пострадалия А.Я., нанасяйки му два бързи последователни удара с нож – в областта на дясната половина на гръдния кош, вследствие на които на последния били причинени две прободно-порезни наранявания с входни рани, разположени една под друга в областта на дясната ребрена дъга

- 7 - 8 междуребрие и двете проникващи в гръдната и коремната кухини с наранявания по хода на раневите канали на дясната диафрагма на две места на нивото на 8-9 ребра по предната мишнична линия и две наранявания на черния дроб в областта на трети, четвърти и седми сегменти. Безспорно установено е също така, че вследствие на тези увреждания и без оказването на своевременно и високоспециализирана медицинска помощ същите със сигурност са щели да доведат до смъртен изход поради масивната кръвозагуба от чернодробните наранявания. Т.е., от така причинените наранявания на пострадалия обективно е могла да настъпи смъртта му. Фактите по делото сочат също, че е налице и пряка причинно-следствена връзка между действията на подсъдимия по нанасянето на ударите с ножа в тялото на пострадалия и предизвиканите травматични увреждания, от които закономерно е могъл да настъпи смъртен изход, доколкото тези увреждания се дължат именно на осъщественото пряко и непосредствено физическо въздействие с ножа върху засегнатата част от тялото на пострадалия. От обективна страна, въпреки причинените на пострадалия тежки увреждания и в частност въпреки тежкото увреждане на черния дроб, поради своевременно оказаната му високоспециализирана медицинска помощ и спешно извършената животоспасяваща медицинска интервенция не е настъпила смъртта му.

При тези фактически характеристики на осъщественото от подсъдимия спрямо телесната неприкосновеност на пострадалия А.Я. физическо посегателство, обективизирано в описаните по-горе увреждащи действия, насочени в дясната половина на гръдния кош, квалифицирането на деянието като конкретно престъпление по НК следва да бъде извършено едва след установяването и определянето на формата и съдържанието на вината. Тук следва да се напомни, че установяването на вината и определянето на нейната форма с оглед използваното оръжие; мястото на нараняването – анатомичната област, в която е причинено; разстоянието, от което се посяга; силата и посоката на нанесените удари; техният брой и другите подобни обстоятелства е дейност по установяването на фактически положения /по доказването/, а не по приложението на материалния закон /по правната квалификация/, доколкото вината като субективен елемент от състава на престъплението се извлича от поведението на дееца, а не от собствената му субективна преценка и оценка за деянието и за резултата от същото (в този смисъл са решение № 116/1999 година на ВКС, I НО; решение № 200 от 08.07.2015 г. по к. д. № 265/2015 г., I НО на ВКС).

Преценявайки фактическата конкретика на инкриминираното деяние спрямо телесната неприкосновеност на А.Я., детерминирана от механизма на неговото извършване, от разположението на дееца и пострадалия един спрямо друг, от интензитета на упражненото физическо насилие – броя на ударите и тяхната сила, от насочеността на ударите, от използваното средство и от медикобиологичните характеристики на причинените телесни увреждания на пострадалия, въззивната инстанция намира, че първостепенният съд не е допуснал грешка при оценката на субективните измерения на неправомерното увреждащо поведение на подсъдимия спрямо А.Я., определяйки формата на вината като пряк умишъл за причиняване на смърт. Т.е., при установените факти относно горепосочените обстоятелства, които са от значение за определяне формата на вината и в частност на съдържанието на

умисъла, първата инстанция не е стретила в извода си за наличие на пряк умисъл у дееца за причиняване на смърт на св. А.Я..

Вината като субективен елемент на престъплението представлява конкретно психическо състояние на дееца, отразяващо неговото субективно отношение към обществената оценка на деянието /общественоопасния му характер/ и към неговия резултат /общественоопасните му последици/. Решавайки въпроса за съдържанието на вината, респективно за характеристиките на умисъла при престъпните деяния против живата и здравето на личността, съдът е длъжен да изхожда от комплексната оценка на всички обстоятелства за извършеното престъпление, като отчете предшестващото поведение на дееца и пострадалия, разположението им един спрямо друг в момента на посегателството, използваните способности и средства за причиняване на уврежданията, броя и силата на нанесените удари, тяхната насоченост и медико-биологичните особености на причинените на жертвата наранявания. Правната доктрина и съдебната практика са категорични, че съзнаването от страна на дееца на обстоятелствата относно нанесени повече от един /в случая – два/ силни удари с острата, режещата част на нож в жизненоважни области на човешкото тяло, каквито безспорно се явяват гръдния кош /заради разположените там жизненоважни органи, включително и големи кръвоносни съдове, каквито са долната празна вена, кръвоносните съдове на тънките и дебелия черва/ и формирането на представи относно непосредствения резултат от това посегателство – причиняване на телесни увреждания, водещи като закономерност или възможност до смърт, в кумулативна даденост с демонстрираното желание или допускане на този резултат, указват на пряк или евентуален умисъл за убийство и са индиция за трансформиране на съдържанието на вината от такава за причиняване на телесна повреда в такава за лишаване от живот. В тази връзка доктрината и наложената се практика са последователни в становището, че за умисъла при причиняване на телесни повреди и смърт е характерна една неопределеност /алтернативност/ на представите на дееца, който съзнава обществената опасност на извършеното посегателство и предвижда най-общо два или повече възможни вредоносни резултата и иска /или допуска/ настъпването на който и да е от тях. Логическо следствие от това е изводът, че когато авторът на престъпното посегателство действа при евентуален неопределен умисъл, той ще отговоря за реално настъпилите вреди, а не за по-тежките такива, тъй като е невъзможен опит при евентуален умисъл като форма на вината /при сега действащата редакция на чл. 18 НК опитът е възможен и се наказва само, когато подсъдимият действа с пряк умисъл/. Когато обаче извършителят действа с пряк неопределен алтернативен умисъл и поради независещи от него фактори причинява по-леките, предвиджани от него, общественноопасни последици, то той ще отговаря за опит към по-тежкия престъпен резултат. В такава именно насока са и установените по настоящото дело обстоятелства. Възприетите фактически констатации за осъществяването от подсъдимия престъпна дейност, обективизирана в упражненото физическо въздействие спрямо А.Я., и установяващи нанасянето на два силни последователни удара с острата част на ножа в областта на дясната половина на гръдния кош на пострадалия от достатъчно близко разстояние /което му е позволявало да замахва и да придаде достатъчна енергия на ударите/;

използването от дееца на средство за физическо поразяване /не малък нож/, годно да причини смърт; проявената настойчивост и упоритост при извършване на посегателството, илюстрирани в нееднократност на агресивните действия спрямо пострадалия – нанесъл му е общо два бързи последователни удара с ножа с прецизна насоченост към уязвима част от тялото на пострадалия, при което и двата са попаднали точно в целта; както и получените от жертвата телесни поражения с обилна кръвозагуба, които не са довели до летален изход единствено поради своевременно оказаната му високоспециализирана медицинска помощ и проведеното спешно оперативно лечение, сочат недвусмислено на намерение и желание на подсъдимия за умъртвяване на св. А.Я. и очертават пряк алтернативен умисъл за убийство по чл. 115 от НК. В случая съдържанието на умисъла като пряк се определя от реалните действия на подсъдимия, които обективират и материализират формираните в съзнанието му представи.

Във връзка с гореизложеното следва да бъде добавено, че в случая предвид възрастта и социалния статус на подсъдимия, определящи и характеризиращи неговия житейски и социален опит /в това число и на активно спортуващ/, не може да бъде изключено неговото познание за особеностите на човешката анатомия и в частност за уязвимостта на засегнатата част от тялото на пострадалия. Още повече, когато упражненото въздействие не е било еднократен изолиран акт, а наслагващи се два поредни удара от непосредствено близко разстояние в незащитена и уязвима част от тялото на нападат в гръб човек.

В обобщение се налага извода, че след като при посегателството спрямо А.Я. подсъдимият е действал с пряк неопределен умисъл, но по независещи от него /дееца/ обстоятелства същият е причинил по-лек резултат /тежка телесна повреда/, то той следва да отговаря за опит към по-тежкия от тях /т.е., за опит за убийство/, след като в съзнанието му е била формирана именно и такава цел.

Увреждащите действия на подсъдимия спрямо пострадалия са останали в стадия на опита, доколкото И.Н. е започнал изпълнението и обективно е осъществил изпълнителното деяние на намисленото и исканото от него посегателство спрямо телесния интегритет на жертвата. Т.е., осъществил е изцяло изпълнителната дейност /нанесъл е със замах два удара с острата част на ножа в дясната гръдна област на пострадалия, които са попаднали точно в целта/, като по този начин е извършил всичко онова, което е необходимо и достатъчно от обективна страна за настъпването на желания /искания/ от него по-тежък престъпен резултат, но преследваните по-тежки общественноопасни последици не са настъпили по независещи от дееца причини /своевременно оказаната висококвалифицирана медицинска помощ на пострадалия Я. в реномирано болнично заведение, която реално е прекъснала развитието на причинно-следствения процес, иницииран с нанасянето на ударите с ножа/, а се е стигнало само до животозастрашаващи телесни увреждания. Следователно в случая опитът за умъртвяване е бил довършен.

Така, в пределите на установените и доказани фактически положения, залегнали в

обстоятелствената част на обвинителния акт, правилното приложение на материалния закон предполага инкриминираното поведение на подсъдимия спрямо А.Я. от обективна и субективна страна да бъде квалифицирано като опит за убийство по чл. 115 във вр. чл. 18, ал. 1 от НК, както правилно е приел градския съд и в какъвто смисъл е решението му.

Правилен и законосъобразен е и изводът на първата инстанция, че в случая липсва основание да се приложи правната квалификация на по-леко наказуемото престъпление по чл. 118 НК /извършване на инкриминираното деяние в силно раздразнено състояние на подсъдимия/. Това е така, защото към момента на извършване на деянието подсъдимият Н. не се е намирал в силно раздразнено състояние, което да е намалило в значителна степен възможността му да ръководи постъпките си, а и самият той в своите обяснения пред градския съд не твърди да е изпадал в такова състояние, респективно не сочи конкретни признаци и симптоми, които да установяват такова. В този смисъл е и изготвената по отношение на него съдебно-психиатрична и психологична експертиза, която не установява той да е бил в такова състояние по време на извършване на нападението над пострадалия.

За да е налице афект по смисъла на чл. 118 от НК, следва да бъдат установени две обстоятелства. На първо място, че подсъдимият се намира в такова особено състояние при вземането на решението за извършване на престъплението, в което съзнанието му до такава степен да е завладяно от чувствата и емоциите, че възможността му да вземе правилно решение и да обмисля и ръководи постъпките си в значителна степен е била намалена, без той да е лишен от нея. И на следващо място, че това особено състояние на дееца е било предизвикано от провокиращо поведение на пострадалия, насочено срещу него или срещу негови близки и изразяващо се в упражнено насилие, тежка обида, тежка клевета или друго противозаконно действие, от което са настъпили или е било възможно да настъпят тежки последици. В случая такова състояние на физиологичен афект у подсъдимия Н. при извършване на деянието обективно не е било констатирано. Безспорно е, че подсъдимият е бил в състояние да осмисли и ръководи постъпките си. Освен това по делото няма данни пострадалият да е упражнявал насилие спрямо подсъдимия, да го е обиждал или да го е клеветил преди пробуждането. Т.е., липсва провокиращо поведение на пострадалия по отношение на дееца. В тази връзка следва да се акцентира на факта, че подсъдимият е нанесъл ударите откъм гърба на пострадалия, без същият изобщо да го забележи и в момент, в който последният все още се е намирал във физически сблъсък със св. Г..

В случая следва да бъде изключена и правната квалификация деянието да е извършено в рамките на неизбежна отбрана или при превишаване на нейните предели. Касае се за възникнал и „тлеещ“ конфликт между две групи лица, който в един момент се е развил до непосредствен физически сблъсък само между свидетелите Г. и Я.. Като именно по време на протичането на сблъсъка между посочените свидетели е последвала и внезапната намеса на подсъдимия, който, изненадващо за всички присъствали на място, изведнъж се е появил в непосредствена близост до враждуващите и в частност зад пострадалия и от тази своя позиция го е атакувал откъм гърба. Поради внезапната му поява в близост до биещите се

свидетели и предвид фазата, в която се е намирал конфликтът между тях, е очевидно, че подсъдимият не е могъл обективно да формира точна представа кой измежду Г. и Я. е обект и кой субект на нападение. Отделно от това самата реплика „Аре, бе, кво стана, нали си много отворен“, която Н. отправил към пострадалия веднага след като го е намушкарал с ножа, ясно показва, че деянието е израз на формиран у подсъдимия негов собствен мотив да се саморазправи с пострадалия Я. по такъв начин, а не израз на стремеж и желание да защити Г. от неправомерно нападение. Още повече, че нито по време на сблъсъка между Г. и Я., нито по време на нанасянето на ударите, нито след това подсъдимият е проявявал някакво внимание и загриженост за съдбата на св. Г. при конфронтацията му със св. Я., за да може да се приеме, че при пробуждането на пострадалия е бил ръководен именно от мотива да отблъсне нападението спрямо Г..

Основавайки се на тези съображения, АС-София намери за обоснована и законосъобразна първоинстанционната присъда в частта ѝ, с която е приложен правилно материалния наказателен закон и подсъдимият е признат за виновен по правилната наказателноправна квалификация на деянието му.

Относно индивидуализацията на наложеното на подсъдимия наказание за извършеното от него престъпление по чл. 115 вр. чл. 18 ал. 1 от НК САС намира за необходимо да напомни някои принципни положения по приложението на закона при осъществяването на тази дейност на съда, в т. ч. и при преценката за наличие на предпоставките на чл. 58, б. "а" от НК.

За престъпление по чл. 115 вр. чл. 18, ал. 1 НК се предвижда наказание „лишаване от свобода“ за срок от десет до двадесет години.

Решаващо значение при определяне на наказанието по нашето наказателно право има тежестта на извършеното престъпление, т. е. водещ се явява критерият справедливост (чл. 35, ал. 3 от НК). Затова и наказанието има преди всичко общопревантивен ефект.

При опит деецът се наказва с наказанието, предвидено за довършеното престъпление (в случая - по чл. 115 от НК), като се вземат предвид степента на осъществяване на намерението и причините, поради които престъплението е останало недовършено (чл. 18, ал. 2 НК).

При опит съдът е длъжен винаги да обсъди наличието на предпоставките на чл. 58 б. "а" от НК, като преценката относно приложението ѝ е обвързана с тази за степента на осъществяване на намерението на дееца и причините, поради които престъплението не е довършено. Тази разпоредба е приложима както при недовършения опит, така и при довършения.

В случая СГС въобще не е обсъдил приложението на разпоредбата на чл. 58 НК, която дава възможност на решаващия съд да прецени дали наказанието не следва да бъде определено

при условията на чл. 55 НК в случаите, в които е налице опит - поради недовършеността на престъплението, като се съобразят и обстоятелствата по чл. 18, ал. 2 от НК (чл. 58, б."а" НК). Както бе посочено по-горе, разпоредбата на чл. 18, ал. 2 НК предвижда, че при опит деецът се наказва с наказанието, предвидено за довършеното престъпление, като се взема предвид степента на осъществяване на намерението и причините, поради които престъплението е останало недовършено. При съобразяване и с двете посочени норми настоящият състав намира, че подсъдимият обективно е довършил деянието и че всъщност животът на пострадалия е бил спасен единствено благодарение на своевременно оказаната му високоспециализирана медицинска помощ, като самото поведение на подсъдимия след нанасяне на уврежданията не е било ориентирано към предотвратяване настъпването на общественонеопасните последици. В този смисъл САС приема, че степента на осъществяване на намерението на подсъдимия не налага приложението на привилегията на чл. 55 НК. В пълна сила това важи и относно причините, поради които престъплението е останало недовършено и поради които, в частност, не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественонеопасни последици. Както бе посочено, в случая само фактори, които са изцяло извън поведението и волята на подсъдимия, са способствали за предотвратяване на смъртта на жертвата. Т.е., очевидно е, че причините за недовършване на престъплението изобщо не могат да се свържат с осъществено от подсъдимия поведение. С оглед на това в случая не са налице предпоставките за приложение на чл. 58, б. "а" от НК.

Същевременно въззивната инстанция напълно споделя извода на градския съд, че индивидуализацията на наказанието за извършеното от Н. престъпление по чл. 115 вр. чл. 18, ал. 1 НК все пак следва да бъде извършена при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, но поради наличието на многобройни смекчаващи обстоятелства, при които и най-лекото, предвидено в закона наказание ще се окаже несъразмерно тежко за подсъдимия.

Установените по делото фактически констатации без съмнение сочат, че в настоящия казус са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, всяко от които само за себе си не може да се оцени като изключително. От друга страна, своеобразието на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, особеностите на деянието и личността на дееца, подбудите за извършването на престъплението и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства обуславят извод за значително по-ниска степен на обществена опасност /в сравнение с типичната за този вид престъпления/ както на деянието, така и на дееца, поради което и най-лекото, предвидено в закона наказание за това престъпление, би се оказало несъразмерно тежко за дееца.

Така, за да отмери размера на наказанието лишаване от свобода, първоинстанционният съд правилно е обсъдил съвкупността от обстоятелства, включени в обхвата на чл. 54 от НК. В тази връзка СГС правилно е отчел като смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства чистото му съдебно минало; положителните характеристични данни за личността му; фактът, че това престъпно поведение е инцидентна проява в живота му на фона на отсъствието на негативни прояви в неговото битие и продължаване на

образованието му във висше учебно заведение; обстоятелството, че известно време преди пробуждането и поведението на компанията на пострадалия /но не на него самия/ също не е било съвсем изрядно и смирено, което безспорно е довело до допълнително намаляване на задържките на И.Н. за извършване на противоправното деяние. Правилно като значително снижаващо отговорността обстоятелство е прието и това, че деянието е извършено от И.Н. едва няколко месеца след навършване на пълнолетие от негова страна и че на тази, все още не съвсем зряла, възраст доминиращи в поведението са младежката дързост, импулсивност, недооценяване на ситуациите и на последиците от стореното.

Изводът, че поради незрялата си младежка възраст при извършването на деянието подсъдимият е действал с известна импулсивност, недооценявайки събитията и последиците от стореното, не се опровергава от последващото му поведение - бързото отдалечаване от местопрестъплението; изхвърлянето на оръжието и предоставянето на ризата, с която бил облечен, на св. Кокалова с цел да прикрие следите, които го свързват с престъплението. Всички тези действия са били осъществени след извършването на деянието и поради тази причина не могат да послужат като основание за характеризиране на самата престъпна дейност. Описаните действия, предприети от И.Н. след реализирането на нападението над пострадалия, макар и да са били напълно осъзнати и целенасочени към прикриване и заличаване на следите от престъпното посегателство, категорично не могат да бъдат оценявани в ущърб на подсъдимия като отегчаващи отговорността му обстоятелства. Това е така, защото подсъдимият няма процесуално задължение да признава вината си и да съдейства на разследващите за собственото си разобличаване /включително и чрез предаване и предоставяне на веществени доказателства/, поради което посочените обстоятелства относно последващото му поведение без съмнение не могат да влошават наказателноправното му положение.

По същите причини напускането на местопрестъплението от страна на дееца като обективна проява на безразличие и равнодушие към съдбата на жертвата, както и въобще незаинтересоваността му /без значение в какъв обем/ относно състоянието на пострадалия след деянието не могат да бъдат ценени при наказателноправното характеризиране на деянието и дееца. Позитивното лично отношение, вниманието, загрижеността и заинтересоваността на дееца за състоянието на пострадалия след деянието, когато ги има и са налице, безспорно са проявление на съжаление и разкаяние, на съчувствие и състрадание към жертвата, проява на човещина, чрез които реално се засвидетелства едно действително дълбоко и искрено отношение към пострадалия. Но липсата на такива - на проявена заинтересованост и състрадание към жертвата, както и на искрено съжаление и разкаяние на дееца - категорично не може да бъде оценявана като отегчаващо отговорността обстоятелство, тъй като подсъдимият няма процесуално задължение да признава вината си, да изразява съжаление и да се разкайва за извършеното. Затова ако подсъдимият не прояви такова поведение наказателноправното му положение не може да се влошава на това основание. И тъй като в случая поведението на подсъдимия веднага след деянието, а и впоследствие не обективира проявено от него съчувствие и състрадание към жертвата, както

и съжаление и разкаяние за причиненото му, то подсъдимият Н. не може да се ползва на това основание и от по-благоприятно наказателноправно третиране.

Доколкото е безспорно установено, че с намесата си при нанасянето на ударите с ножа подсъдимият е целял да покаже единствено физическото си превъзходство над пострадалия, в потвърждение на което е и отправената към него наизидателно-подигравателна реплика „Аре, бе, кво стана, нали си много отворен“, се налага извода, че агресивното му поведение спрямо Я. е било мотивирано от желанието за демонстриране на личностно надмощие над пострадалия, а не от хулигански подбуди. В случая той не е бил мотивиран от желание да покаже грубо незачитане на установения в държавата обществен ред и порядък и да демонстрира открито неуважение към личността и нейните охранявани права, а от желание да доминира и да се изтъква като чрез физическа саморазправа накаже и постави в подчинено унижително положение лицето, позволило си да се конфронтира с компанията му.

Изводът за инцидентност на престъпната проява на подсъдимия не се опровергава от факта, че вечерта е носил в себе си нож при посещение на увеселителното заведение и че при престоя си в дискотеката е проявявал агресивност и е влязъл в конфликт и с други лица. В действителност се установява, че в дискотеката подсъдимият е заявявал вербални закани, че ще наръга и други лица, но в крайна сметка не е предприемал действия за реализирането тези свои намерения. В тази връзка не се доказва и установява въпросната нощ подсъдимият да е вадил и размахвал нож в заведението. Затова при отсъствието на други реално обективирани посегателства от страна на подсъдимия спрямо телесната неприкосновеност на личността /били те с нож или с подобни средства/, следва да се приеме, че извършеното от него нападение над пострадалия наистина се явява една инцидентна и изолирана проява в живота му.

Демонстрираната от подсъдимия спрямо други лица в заведението открита агресия, съпътствана от заявявано от него намерение за саморазправа чрез наръгване /с нож/, на общо основание обаче следва да се отчита като особено съществена негативна характеристика на цялостното му поведение през въпросната вечер, а оттам и като отегчаващо отговорността му обстоятелство.

Фактът, че пострадалият по никакъв начин не е провокирал подсъдимия, доколкото въобще не е влизал в пряка и непосредствена конфронтация с него, нито вербално, нито чрез физически действия, дава основание да се приеме, че поведението на подсъдимия не е ответна реакция на провокативни прояви на пострадалия. Освен това ударите са били нанесени от подсъдимия изненадващо и коварно, докато пострадалият се е намирал с гръб към него и в момент, в който вниманието му е било насочено към св. Г. и поради това без възможност да се защити от това нападение.

Предвид гореизложеното и извършвайки собствена преценка на обстоятелствата, включени в обхвата на чл. 54 от НК, апелативният съд намира, че в рамките на правилното

приложение на чл. 55 ал.1 от НК при индивидуализацията на наказанието наложеното от първостепенния съд наказание лишаване от свобода за срок от 3 години се явява напълно справедливо по размер и съответстващо на степента на обществената опасност на деянието и на дееца и на установените смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства.

В обобщение се налага извода, че предвид очертаните от въззивния съд значими за индивидуализацията на наказанието факти и при възприетите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, преценени във връзка със завишената степен на обществена опасност на деянието и ниската такава на дееца, законосъобразното и справедливо по размер наказание се явява това, което е отмерено от първата инстанция, а именно - три години лишаване от свобода. Затова искането на прокурора и на частното обвинение за увеличаването му, поради явна несправедливост, е неоснователно.

Въззивният съд намира обаче, че при правилно определен размер на наказанието лишаване от свобода градският съд неправилно е приложил чл. 66 от НК по отношение на това наказание.

Първостепенният съд съвсем лаконично и пестеливо е обосновал приложението на чл. 66 от НК, като е приел, че в конкретния случай по отношение на подсъдимия са налице формалните предпоставки за прилагането на тази разпоредба - тъй като той е неосъждан, наложеното му наказание е 3 години лишаване от свобода и тъй като данните за личността на подсъдимия дават основание да се приеме, че не е необходимо ефективното изтърпяване на наложеното му наказание лишаване от свобода, за да се постигнат целите му. В тази връзка е било отчетено, че подсъдимият има реална подкрепа от своето семейство; че е ангажиран с обучение във висше учебно заведение; и че самото провеждане на наказателния процес спрямо него е довело до осмисляне на поведението му, при което престоят му в пенитенциарно заведение би оказал по-скоро негативен, отколкото позитивен ефект за превъзпитанието му.

Въззивният съд намира, че чистото съдебно минало на подсъдимия; положителните характеристични данни за личността му; извършването на деянието във възраст, близка след навършване на пълнолетие; продължаването на образованието му във висше учебно заведение са били отчетени като смекчаващи отговорността му обстоятелства, но сами по себе си те не могат да бъдат оценявани като единствен релевантен и водещ фактор при решаването на въпроса за начина на изтърпяване на наказанието, респективно за отлагането на неговото изпълнение по реда на чл. 66 ал.1 от НК.

В случая независимо, че са налице формалните предпоставки за приложението на разпоредбата на чл. 66 от НК - наложеното наказание да е до три години лишаване от свобода и деецът да не е осъждан, при преценката дали целите на наказанието ще се постигнат с условно осъждане изводът на настоящата инстанция е отрицателен. Съгласно трайно установената съдебна практика за приложението на института на условното осъждане е необходимо да се прецени преди всичко дали подсъдимият ще може да се

поправи без ефективно изтърпяване на наказанието, като съдът е длъжен да не пренебрегва и постигането на генералната превенция. С оглед на това е необходимо да се преценяват не само личността и личните качества на подсъдимия, но и конкретната обществена опасност на деянието. И това е така независимо от факта, че НК изрично подчертава преобладаващото значение на целта за превъзпитание и поправяне на дееца. Същевременно не може да се игнорира въздействието на наказанието по отношение на останалите членове на обществото, особено когато е извършено престъпление от вид, който актуално е сравнително често явление и изисква по-интензивна реакция в защита на охраняваните обществени отношения. Не може да бъде пренебрегнато обстоятелството, че умишлените престъпни посегателства срещу основни човешки ценности, какъвто е животът, са сред най-укоримите престъпни прояви и сочат на един постоянен висок ръст. А това предполага необходимостта наложеното наказание да осигури съответното въздействие не само спрямо дееца, но и по отношение на другите членове на обществото.

В случая с приложението на института на условното осъждане от страна на първоинстанционния съд е допуснато нарушение на принципната норма на чл. 36 от НК, тъй като едно от изискуемите предпоставки за приложението на чл. 66 ал.1 от НК е именно преценката доколко целите на наказанието във всеки конкретен казус могат да бъдат постигнати, без да е необходимо то да се изтърпява ефективно. В тази насока градският съд изцяло е игнорирал констатираните от ВКС в отменителното решение и съответно споделени от настоящата въззивна инстанция отегчаващи обстоятелства, че в същата нощ преди извършване на престъплението подсъдимият е демонстрирал открито агресивно поведение и спрямо други посетители в заведението, заявявайки закани по адрес на тези лица, че ще ги наръга; че пострадалият по никакъв начин не е провокирал подсъдимия, доколкото не е влизал в конфронтация с него, нито вербално, нито чрез физически действия, при което увреждащото поведение на подсъдимия не се явява ответна реакция на провокативни прояви на пострадалия и е напълно безпричинно от гледна точка личните взаимоотношения между двамата; че подсъдимият е действал подмолно и коварно /с прикрити зли намерения/, нанасяйки ударите с ножа напълно изненадващо, докато пострадалият се е намирал с гръб към него и в момент, в който вниманието му е било насочено към св. Г. и поради което без да има никаква възможност да се защити.

Сериозно е било подценено и обстоятелството, че макар подсъдимият да е извършил нападението, воден от изцяло личен мотив /да покаже и да демонстрира физическо превъзходство над пострадалия като чрез нараняване с ножа да го постави в подчинено и унижително положение, показателно за което са подигравателно отправените към него думи „Аре, бе, кво стана, нали си много отворен“, деянието все пак е било извършено на публично място – непосредствено пред увеселителни заведения, в каквито хората се събират да се веселят и забавляват, да празнуват, а не да се бият и да се пронизват /пробождат/ с ножове /не че за последното са предвидени такива места/; в присъствието на много лица, станали свидетели на инцидента и на последиците от него. За настоящия състав без всякакво

съмнение тези обстоятелства също следва да бъдат отчетени при решаването на въпроса за начина на изтърпяване на наказанието, тъй като те определят един по-широк и по-мощен обществен отзвук на престъпната проява и са показателни, че престъплението е засегнало в голям обем и в по-голяма степен общественото съзнание. В тази връзка в проверения съдебен акт изобщо липсват съображения и доводи как и по какъв начин условното осъждане на подсъдимия, при конкретните данни, би рефлектирало върху останалите членове на обществото, какъв сигнал би отправило то към обществото и доколко то /условното осъждане/ би могло да обезпечи и да осъществи възпитателната и превантивната функция на наказанието върху тях /чл. 36 ал.1 т.3 от НК/. В този смисъл дадената от градския съд оценка по въпроса за реализиране на целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК, и относно принципа за съответствието му с извършеното престъпление, съгласно чл. 35 ал. 3 от НК, свързана с приложението на чл. 66 НК, е в разрез с установените по делото факти и в нарушение на законовите правила, регламентиращи индивидуализацията на наказанието, както и на принципа за пропорционалното (съразмерно и съответно) на престъплението наказание с разубеждаващ (възпиращ) ефект върху дееца и другите членове на обществото.

В случая чистото съдебно минало на дееца, добрите му личностни характеристични данни, младата му възраст и продължаването на обучението му във висше учебно заведение не могат да бъдат противопоставени успешно на наличните отегчаващи обстоятелства и на високата степен на обществена опасност на самото деяние, защото преценката дали индивидуалната превенция може да се постигне и с условно осъждане е комплексна и тя е законосъобразна само, когато са отчетени всички релевантни факти и когато не е подценен и игнориран общо превантивния ефект на наказанието /макар чл. 66, ал. 1 от НК да поставя на първо място поправянето на подсъдимия/.

В случая чистото съдебно минало на подсъдимия не може да бъде водещо обстоятелство за определяне начина на изтърпяване на наказанието, тъй като все пак това е нормалното положение в правния статут на индивида и поради това не може убедително да бъде противопоставено на високата укоримост на извършеното деяние.

Младата възраст на подсъдимия и в частност извършването на престъплението сравнително скоро след навършването на пълнолетие в действителност са оценени като смекчаващо обстоятелство, но от друга страна липсва основание те да бъдат определяни като фактор, който в случая да има съществено и доминиращо значение при преценката относно приложението на 66 от НК. В тази връзка не следва да бъде подценяван факта, че макар подсъдимият да е извършил деянието на възраст, малко надвишаваща възрастта на пълнолетието, той е имал напълно правилни и реални преценки и представи за факторите, обуславящи и определящи модела на собственото му поведение в обществото. На тази възраст е имал вече изградена своя ценностна система, в която, видно от поведението му, съзнателно е отдавал приоритет на собственото си ego за сметка на други обществено признати ценности. Същевременно дори в младата си незряла възраст подсъдимият не е бил

лишен от способностите добре да организира и да целенасочени поведението и действията си, като не се е намирал в положение на социална неориентираност и неспособност за нормално и общественоприемливо общуване в социума. На практика основната движеща сила на неправомерното му поведение не е била сама по себе си младата му възраст, а моралният му дефицит и изкривената му представа за човешките ценности и добродетели. За това и възрастта на подсъдимия към момента на извършване на престъплението не може да се преценява като допълнително смекчаващ наказателната му отговорност фактор.

Следователно нито чистото му съдебно минало, нито младата му възраст и продължаването на обучението му във висше учебно заведение; нито заявената семейна подкрепа са били възпиращи фактори да извърши правонарушението, поради което настоящият състав на въззивния съд не оценява същите като фактически основания, налагащи отлагане изпълнението на наказанието.

По така изложените съображения АС-София намира, че наложеното на подсъдимия И.Н. наказание лишаване от свобода досежно приложението на условното осъждане съдържа характеристиките на явна несправедливост по смисъла на процесуалния закон, като това налага изменение на проверяваната присъда в тази ѝ част чрез отмяна освобождаването от изтърпяване на наказанието по чл. 66 от НК.

В обобщение апелативният съд счита, че реалистичната оценка на фактите, имащи отношение към индивидуализацията на наказанието и начина на изтърпяването му, мотивира извод, че за да бъде осъществено реално положително въздействие върху факторите, обосноваващи и провокиращи този вид посегателства и престъпни прояви; че за да бъде отправен ясен знак към всички членове на обществото, че основен приоритет на същото това общество следва да бъде най-вече зачитането на изконните човешки права и по-конкретно правото на живот и за да бъдат постигнати в цялост целите по чл.36 от НК е необходимо въздействието на наказанието спрямо подсъдимия да бъде чрез принудителното му изолиране от обществената среда. В случая едно по-малко по размер наказание или отлагане изпълнението на същото би изпратило към обществото послание за омаловажаване на тежестта на извършеното и пренебрегване на вредите, понесени от пострадалия и от обществото като цяло, като същевременно сериозно би препятствало формирането и утвърждаването на обществена нетърпимост към тази категория посегателства. В този смисъл условното осъждане на И.Н. би било проява на необоснован либерализъм и прекомерно снизхождение спрямо него, а последица от това би била невъзможността да се постигне както индивидуалната, така и генералната превенция.

Предвид отмяната на приложението на чл. 66 от НК въззивният съд следва да определи какъв да бъде първоначалния режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Съобразно данните по делото и на основание чл. 57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС на подсъдимия И.Н. следва да бъде определен първоначален общ режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

На основание чл.59 НК законосъобразно е приспаданото при изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ времето, през което подсъдимият Н. е бил задържан /считано от 17.11.2016 г. до 20.11.2016 г./ и през което по отношение на него е била изпълнявана мярка за неотклонение „домашен арест“ /от 24.11.2016 г. до 31.03.2017 г./.

При проверката на присъдата в нейната гражданска част САС констатира, че в случая напълно правилно и законосъобразно се явява решението на първия съд за ангажиране и на гражданската /деликтната/ отговорност на подсъдимия за причинените от него увреждания на пострадалия Я..

За да е осъществен състава на непозволеното увреждане, е необходимо да е налице виновно и противоправно поведение, което да е в пряка причинна връзка с настъпилите вреди. По делото е установено, че подсъдимият е действал противоправно, като е направил опит да умъртви пострадалия А.Я., причинявайки му на практика тежка телесна повреда. В резултат на това противоправно поведение на подсъдимия на пострадалия са били причинени значителни по обем болки и страдания. Налице е причинна връзка между действията на подсъдимия и настъпилия за пострадалия Я. вредоносен резултат. Следователно елементите, касаещи обективната страна на състава на непозволено увреждане, са налице. От субективна страна, за да е осъществен деликт, се изисква деянието да е извършено виновно.

Подсъдимият, както бе посочено по-горе, е действал умишлено при извършването на опита за убийство на А.Я., чрез който реално е причинил на последния тежко телесно увреждане. С оглед това на пострадалия се дължи обезщетение, като предвид особения характер на накрънените с деянието блага репарирането на причинените вреди следва да бъде извършено с присъждането на парична сума. Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД съдът следва да определи обезщетението за неимуществени вреди по справедливост. Без съмнение пострадалият е изпитал силни физически болки, морални страдания и негативни психически изживявания и емоции вследствие причиненото увреждане на здравето му, като това се установява от събраните по делото доказателства. Установи се в частност, че пострадалият е търпял болки и морални страдания както непосредствено след самото посегателство, така и впоследствие - по време на възстановителния период. Изпитаните от Я. сериозен психически стрес и шок, както и състоянието му на физическа непригодност и непълноценност, породени от противоправното нападение над него с хладно оръжие /нож/ и от причинените му наранявания, са белязали негативно битието и съзнанието му за един продължителен период от време му след извършеното спрямо него посегателство. В този смисъл са показанията на свидетелите Д. Ш., А. В., Ф. К. и С. А., както и на самия А.Я., от които се установява, че след нараняването пострадалият е изпаднал в дълбоко депресивно състояние – затворил се в себе си, станал тъжен и мълчалив, не говорил с никой и не допускал да се говори с него, не общувал както преди с приятелите си и с другите хора, като ограничил контактите си до минимум, рядко излизал навън, не се радвал на нищо, бил съсипан психически и изобщо личностно много се променил в негативен аспект. От показанията на тези свидетели е видно също, че след нараняването значително е спаднала

физическата активност и издръжливост на пострадалия, което в неблагоприятен план се е отразило на възможността му да продължи да тренира и да се занимава със спорт, каквото безпроблемно е правил преди инцидента. По този начин полученото от пострадалия нараняване реално е възпрепятствало развитието на спортната му кариера, която на практика приключила след случилото се /показания на С. А. на л. 146 от първоинст. дело/, тъй като вече нямал физическата възможност да тренира активно както го е правил преди /показания на Д. Ш. на л. 91 от първоинст. дело/.

Освен гореизложеното, отчитайки и обстоятелствата, че причинените на пострадалия телесни увреждания съвсем не са били безобидни и незначителни и в частност като прецени сериозността и тежестта на причинените увреждания на А.Я., от които без своевременната и адекватна високоспециализирана медицинска намеса в съвсем кратък срок със сигурност е щяла да настъпи смъртта му и че предвид характера на причинените му наранявания се е наложил сравнително удължен престой в лечебното заведение /8 дни/ и по-дълъг възстановителен процес, в хода на който пострадалият е изпитвал сериозни физически затруднения, включително и в придвижването си, САС намира, че присъденото от първостепенния съд обезщетение за гражданския ищец в крайна сметка е несправедливо по размер, доколкото при така установените факти същото се явява занижено. А това, от своя страна, налага коригирането му чрез увеличаването му. Горепосочените обстоятелства относно медико-биологичните характеристики на увреждането на пострадалия и действителната му тежест и сериозност, преценени във връзка с удължения в резултат на това лечебен, оздравителен и възстановителен период, както и понесеният значителен обем физически болки и морални страдания следва да имат за правна последица същественото увеличаване размера на дължимото обезщетение, което, според въззивния съд, съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД следва да бъде определено в размер на 60 000 лв. Настоящият състав на САС намира, че именно този размер на обезщетението се явява съобразен с критерия за справедливост, въведен в посочената разпоредба на чл.52 от ЗЗД, доколкото това обезщетение съответства на релевантните за определянето му обстоятелства, описани по-горе.

С оглед на така изложеното определеното от градския съд обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде увеличено по размер от настоящата инстанция, а именно - от 20 000 лева на 60 000 лева, в какъвто смисъл следва да бъде изменена присъдата.

Фактът, че здравословното състояние на пострадалия Я. след претърпяната от него медицинска интервенция се е стабилизирало; че при изписването му от здравното заведение изходът от заболяването му е „оздравял“ /тройна СМЕ на л.15 в т.2 от ДП/; липсата на усложнения; последвалото окончателно възстановяване на увредените му органи и стабилното му здравословно състояние към настоящия момент налагат решаващия извод на въззивната инстанция за неоснователност на искането на гражданския ищец /направено във въззивната жалба/ за присъждането на пълния размер на претендираното от него обезщетение. САС счита, че в случая увеличеното по размер обезщетение /60 000 лв./ е

напълно достатъчно като парично измерение и е съобразено с вида и характера на причинените му телесни увреждания, с претърпяната от него медицинска интервенция и с действително изживените от него болки и страдания.

Върху увеличената присъдена сума от 60 000 лева се дължи заплащане и на законна лихва от датата на увреждането /17.11.2016 г./ до окончателното ѝ изплащане. Но доколкото с проверяваната присъда подсъдимият вече е осъден да заплати законната лихва върху обезщетението, то в тази ѝ част присъдата не следва да бъде коригирана, а потвърдена.

Съобразно изхода на делото пред двете съдебни инстанции и на основание разпоредбата на чл. 189 ал. 3 от НПК законосъобразно се явява и решението на СГС подсъдимият да бе осъден да заплати направените по делото разноси, съответно в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски градски съд - 310.00 лв. и в полза на държавата по сметка на МВР-СДВР в размер на 1033.62 лв.

Поради увеличаването размера на присъденото обезщетение подсъдимият И. Ц. Н. следва да бъде осъден да заплати по сметка на САС сумата в размер на 1 600 /хиляда и шестстотин/ лева, представляваща държавна такса върху разликата до увеличения размер на присъденото обезщетение по гражданския иск.

Предвид изложеното и след извършената на основание чл. 314 от НПК служебна проверка на правилността на проверявания съдебен акт, при която не се констатираха основания за неговото отменяване и постановяване на нова присъда, респективно за неговото отменяване и връщане за ново разглеждане, апелативният съд намери, че същият следва да бъде изменен в посочения по-горе смисъл.

Воден от тези мотиви и на основание чл. 334 т.3 и т.6 във вр. чл. 337 ал.2 т.2 и ал.3 и чл. 338 от НПК АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 1 от 08.01.2019 г. на СГС-НО, 2 състав, постановена по НОХД № 4468/2017 г. по описа на същия съд, като:

- ОТМЕНЯ приложението на чл. 66 от НК и освобождаването от изтърпяване на наложеното на подсъдимия И. Ц. Н. наказание лишаване от свобода по реда на чл. 66 от НК за изпитателен срок от пет години.

- ОПРЕДЕЛЯ първоначален ОБЩ режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

- УВЕЛИЧАВА от 20 000 лв. на 60 000 /шестдесет хиляди/ лв. размера на присъденото на гражданския ищец А. Д. Я. обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие

извършеното от подсъдимия И. Ц. Н. спрямо него деяние.

ОСЪЖДА подсъдимия И. Ц. Н., с установена по делото самоличност, да заплати по сметка на САС сумата в размер на 1 600 /хиляда и шестстотин/ лева, представляваща държавна такса върху увеличениния размер на присъденото обезщетение по гражданския иск.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС на РБ в 15-дневен срок от датата на уведомяване на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____